Akbaba

İŞ BANKASI ŞÖLENİ
1 çekilişte 20 milyon

İş Bankası Şöleni

BİR ÇEKİLİŞTE 20 MİLYON

Türkiye İş Bankası, 33090 talihliye yalnız bir çekilişte ***20 Milyon*** *lira tutarında* ***para ikramiyeleri*** *dağıtıyor. Bu güzel fırsattan yararlanmak için tasarruflarınızı* ***31 Aralık*** *akşamına kadar* ***İş Bankasında*** *toplayınız.*

65 ADET
100.000 LİRA

75 ADET
25.000 LİRA

99 adet 1000 lira
2900 adet 1000 liralık tahvil
ve 29951 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI *paranızın... istikbalinizin emniyetidir*

(Yeni Ajans: 3451 — 170)

AKBABA

Yıl: 51 Cilt: 25 Sayı: 47 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Kasım 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

SONUCUN PÜF NOKTASI!

DEĞME muhasebecinin uykusunu kaçıracak kadar karışık sayı sorunlarıyla dolu haftalar geçirdik yine.

— Şu kadar milletvekili çıkaran falanca partiye şu kadar sandalyelik filân filân partiler katılır da feşmekân partisi katılmazsa, yalnız o sonuncu partiden şu kadar kişi koalisyonu dışarıdan desteklerse, bağımsızların da şu kadarı aynı yönde oy verirse, çoğunluk sağlanabilir mi?

— Falan artı filân artı feşmekân toplamından sonra biz falancaların yarısını ayartırsak, ama onlar da bizim üçte birimizi yürütürlerse, dört bağımsız oy desteğiyle 226 tutturuyor muyuz?

— Eldo var 149, koy üstüne 45, ekle 13, kırksekizi ikiye böl, yirmi dördü toplama kat, kırkbeşi böl üçe, toplamdan onbeş çıkar, hepsinin üstüne dört koy... dörtyüz ellinin yarısının bir fazlasından kaç eksik kaldı?

Tüm politika alanını kapsayan bu çeşit bakkal hesaplarının anlamsız olduğunu söyleyemeyiz. Koalisyonun nasıl kurulduğu, icra makamlarına hangi parti temsilcilerinin oturduğu ve yurt yönetiminde pratik direktiflerin kimler tarafından verildiği elbette önemlidir.

Ancak 1973 seçim sonuçlarının daha da önemli yanı, toplumumuzun bünyesindeki değişiklik yön ve hızı ile ilgili bir büyük belirti olmasıdır. Sayılarla uğraşırken o temel gerçeği yeteri kadar incelememek, ağaç saymak yüzünden ormanı görmemek olur.

Kafaların içinde neler bulunduğu, kellelerin sayısından çok daha ağır basan bir etkendir ulusların rotalarında. Bir kurdun yüz koyuna duman attırdığını hepimiz biliriz. Bir ülkenin nüfusundaki «kurt» ile «koyun» orantısının değişmesi bir noktaya varınca bakkal hesaplarına sığmayacak bir nitelik dönüşümü yaratıverir.

Son seçimde Türk halkının çoğunluğunun yine «sağ» bir iktidara oy vermiş olduğu iddiası sık sık ileri sürülmekte.

Doğru olsa bile bu iddia bakkal hesaplarından da basit bir görüş açısını yansıtmaktadır. Önemle araştırılacak konu sol kanada yalnız kaç kişinin değil, ne çeşit kişilerin oy vermiş olduklarıdır.

Bütün belirtiler Cumhuriyet Halk Partisine genellikle aydınların, gençlerin, emekçilerin ve özellikle işçilerin destek sağlamış olduklarını gösteriyor. Bunlar sanayileşme ilerledikçe, şehirleşme genişledikçe, aydınlanma arttıkça gitgide hızlanarak güç kazanacak olan nüfus kesimleridir. Yâni —büyük yanlışlar yapmazsa— yalnız bugünkü değil, yarını da kazanmak yolundadır CHP.

Kaldı ki seçmen çoğunluğunun bir sağ iktidar istediği iddiası yanlış yoruma dayanan bir safsatadır. Aslında çok basit bir yutturmaca olan ve en az on yıldanberi basınımızdaki dürüst kalemler tarafından tekrar tekrar düzeltilmesine çalışıldığı halde bir türlü anlaşılamamış —ya da anlaşılması istenmemiş— bir mantık çarpıklığıdır bu.

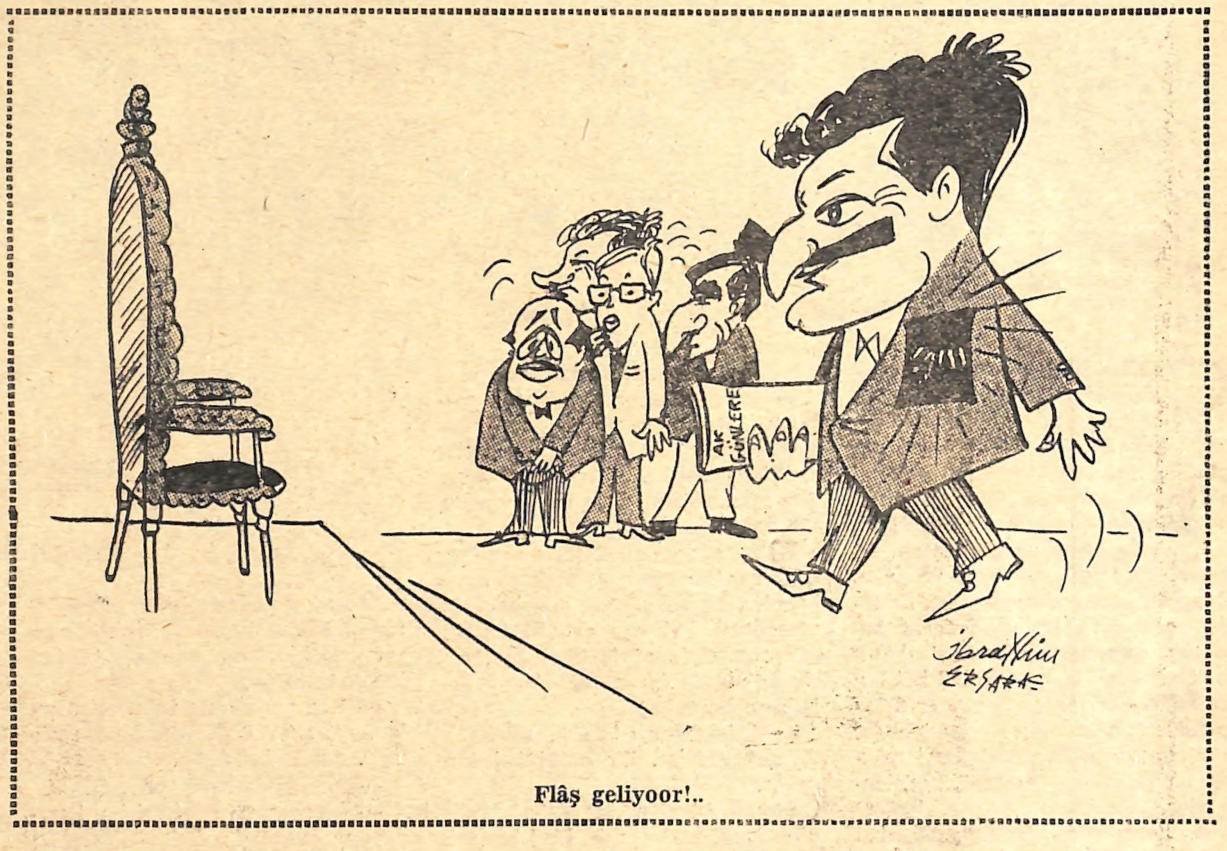

Flâş geliyoor!..

Sağ ne demek, sol ne demek?

Ekonomik açıdan sağcılık, kurulu düzeni koruyarak sömürüyü sürdürmek, solculuk da buna karşı çıkmaktır. Bu temel ayırımın yanında insanların nasıl giyindiği, hangi deyimlerle konuştuğu, namaz kılıp kılmadığı gibi sorunlar sağ - sol konusuna çok uzak kalır.

Oysa Türk kamuoyu bu konuda eskidenberi dolandırılmış, solculuğun karşıtının «yobazlık» gibi ne anlama geldiği belirsiz lâflarla tanımlanan ve giyiniş, dinsel inanış, şu ya da bu biçim yaşayış gibi kişisel üslûp özelikleriyle ilgili bir kavram olduğuna inandırılmıştır.

Öyle olunca bir yanda batı üslûplu aydın solcular, öte yanda doğu havalı «yobazlar» horoz dövüşüne tutuşadursun, ekonomik anlamda asıl sağcı olan kurulu düzen savunucularına ve çeşitli sömürücülere kıs kıs gülerek el oğuşturmak kalmıştır.

Seçim sonucu, bu aşağılık yutturmacaya artık son vermek için somut bir fırsat sağlamış bulunuyor Türkiye'ye.

Sömürüye ve kurulu düzen savunması için düşünce cenderelerine karşı olduğunu kesinkes açıklayan Millî Selâmet Partisi —eğer temsilcileri bunları içtenlikle söyüyorlarsa— bal gibi sol bir topluluktur. Üslûbunun doğulu olması ve metafizik görüşlerinde dinsel kaygıların ön plâna geçmesi bu temel özelliği zerre kadar değiştirmez.

Kısacası CHP. ile MSP'nin koalisyon içinde ya da dışında işbirliği yapmaları yurdumuzda sol ile sağın değil, batı üslûplu sol ile doğu üslûplu solun elele vermeleridir.

Kavram kargaşasına son veren kafa yakınlaşmalarından ak günleri hepimize yaklaştıracak berraklıklar bekliyoruz.

AKBABA

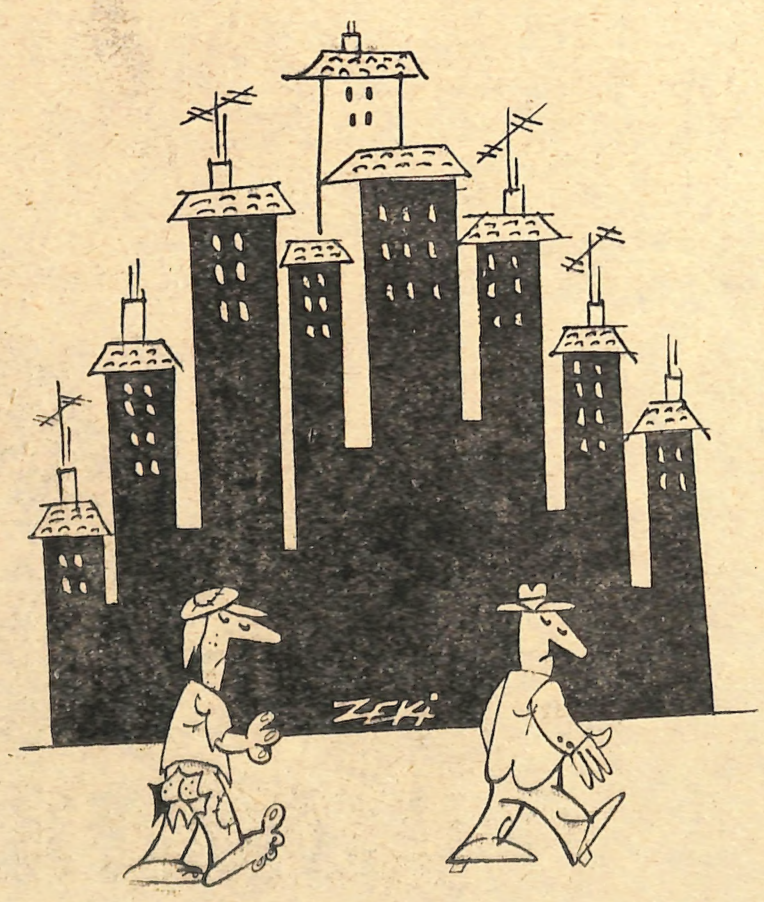

Açık işsiz... Gizli işsiz!..

KOCA BEBEKLER Eğleniyor

KENAN AKINCI

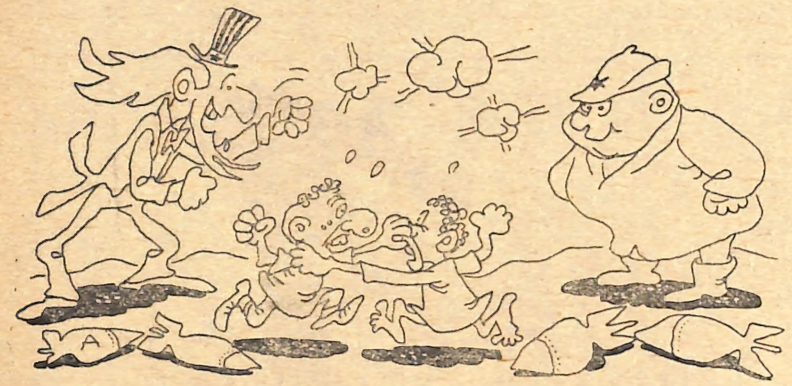

ÇOCUK bahçesi yine her günkü gibi kalabalık. Çocuklar binbir türlü oyunlar oynuyorlar aralarında. Kimileri toplanmış, güzel güzel oynuyor, kimi birbirini aldatmaya çalışıyor, kimi geçimsizler de birbirlerine dirsek atıyorlar.

İçlerinde en göze çarpanları, iri kıyım gövdeleriyle Sam ve İvan. Çang da göze çarpıyor, öbürlerinden çok daha kocaman fakat bakımsız. Bahçede öbür ikisinin borusu öter. Kendi evlerinde bol bol bulunan yiyeceklerden başka, diğer çocukların ellerinden kimi iyilikle, kimi zorla aldıklarıyla da beslendiklerinden, iyice semirmiş, güçlenmişler.

An geçmez ki, küçük çocuklardan birinin çığlığı duyulmasın. Ya İvan birinin ayağına basmıştır gezinirken; ya da Sam «Şuracıkta oturayım biraz» derken, birinin oyuncaklarını ezmiştir.

Doğrusu bir âlemdir bu ikisi... Öbür çocuklarda, özellikle küçüklerde işlerine yarayacak, hoşlarına giden oyuncak, yiyecek falan görmesinler... Allem eder, kallem eder, almaya çalışırlar ellerinden. Çokçası da alırlar. Her zamanki gibi, kimi tatlılıkla, kimi de zorla yaparlar bu işi.

Örneğin çocuklardan birinde, diyelim Fettah'ta horoz şekeri var. Sam da bunu gördü... Bırakmaz peşini:

— Ver azıcık be kardeşim... Vallahi gene geri vereceğim!... Hem bak sonra ben de neler vereceğim sana. Yemiyeceğim ki senin şekerini... Söz veriyorum bak, azıcık yalayıp vereceğim. Şekerin yine senin. Başkasından olsa istemem. Hepsini versin, üç günlük aç olayım bakmam bile. Seni çok severim de, gocunup gücenmiyesin diye istiyorum. Hani benim de sana iyilik yapmam için bir neden olsun diye...

Düşünür Fettah: Bunda ne kötülük var ki?... Hem sadece yalayacak, hem de üzerine başka şeyler verecek.

Sam, alır Fettah'ın uzattığı horoz şekerini. Yalar, yalar, yalar... Sonunda kalan tahta çubuğu geri verir:

— İşte bu kadaaar... Al şimdi horoz şekerini. Şunları da al bakayım. Gördün mü bak!... Gene sen kazançlı çıktın.

Sam'ın verdiği duvara saplanmaya çalışırken çivisi eğrilmiş iki küflü raptiyeye hayranlıkla bakar Fettah. Elindeki boş çubuğu yalayarak sevine sevine gider.

İvan da Boris'in ardına düşmüştür o sıra. Boris'in elinde üstüne reçel sürülmüş bir dilim ekmek var.

— Ver ulan şundan ısırayım biraz!...

— Hadi birazcık ısırıver...

— Yoo, benim elime ver. Rahat ısıramam öyle.

— Olmaz. Çok ısırırsın sonra.

— İster az ısırırım, ister çok ısırırım... Kafamı kızdırma da ver bakayım şunu! Hani her şeyi birlikte yiyecektik?... Şuna bak be... Ben olmasaydım, Sam çoktan yeyip bitirmişti bunu.

Çeker alır dilimi Boris'in elinden. Kocaman kocaman ısırarak yemeye koyulur. Onun yüksek boyuna erip yiyeceğini almaya çalışan Boris'i elinin tersiyle şöyle bir itip düşürür. Bıraktığı bir parça ekmek kabuğunu uzatırken:

— Anlaşmamızı bozuyorsun ha?!. diyerek azarlar. Bir güzel kulağını çeker.

Birkaç irice çocuk daha vardır göze çarpan. Onlar da, kimi kez tek başlarına, kimi de İvan ya da çoğu kez Sam'la anlaşarak küçüklerden birşeyler kopartırlar. Her iki durumda da ağabeylerine bir parça pay verirler.

İvan'la Sam'ın en büyük zevkleri, küçük çocukları horoz dövüştürür gibi dövüştürmektir. İkisi de birer çocuk çıkarır ortaya. Herbiri kendi tuttuğuna:

— Tuu, yazık sana be! Ondan mı korkuyorsun? Patlat gözünün üstüne... der kışkırtır.

— Ama onda sopa var...

— Olsun, ben sana daha kocamanını veririm.

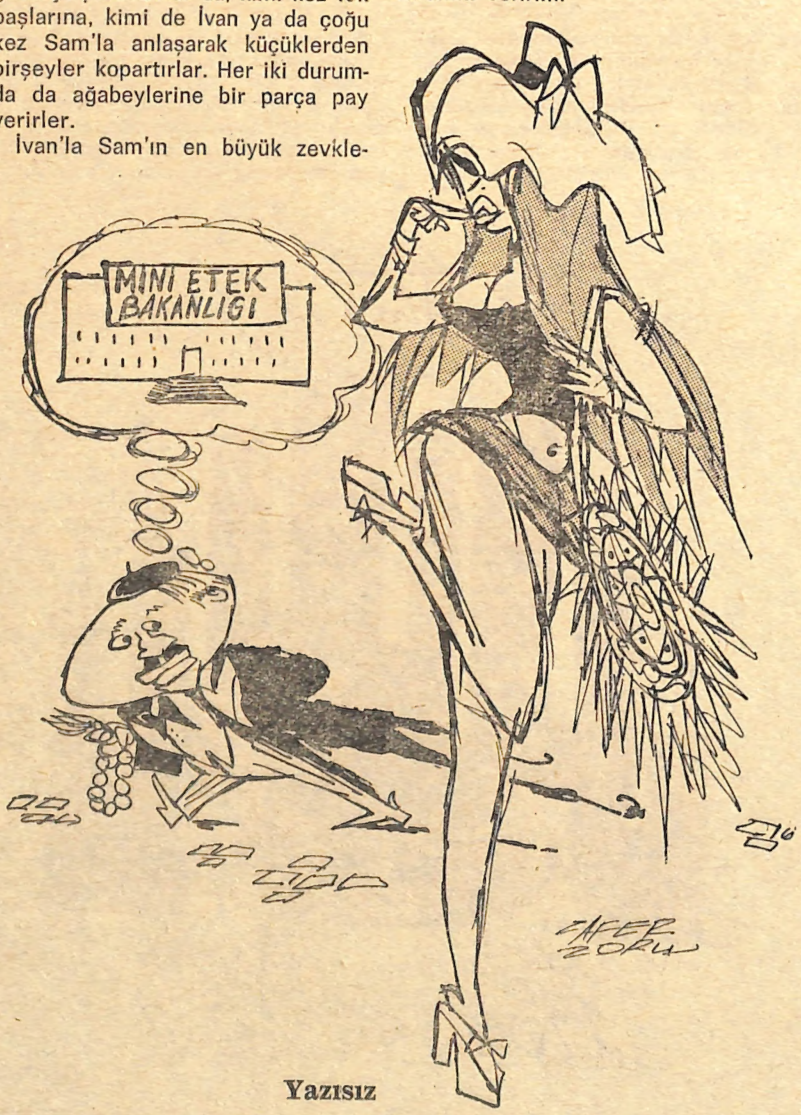

Yazısız

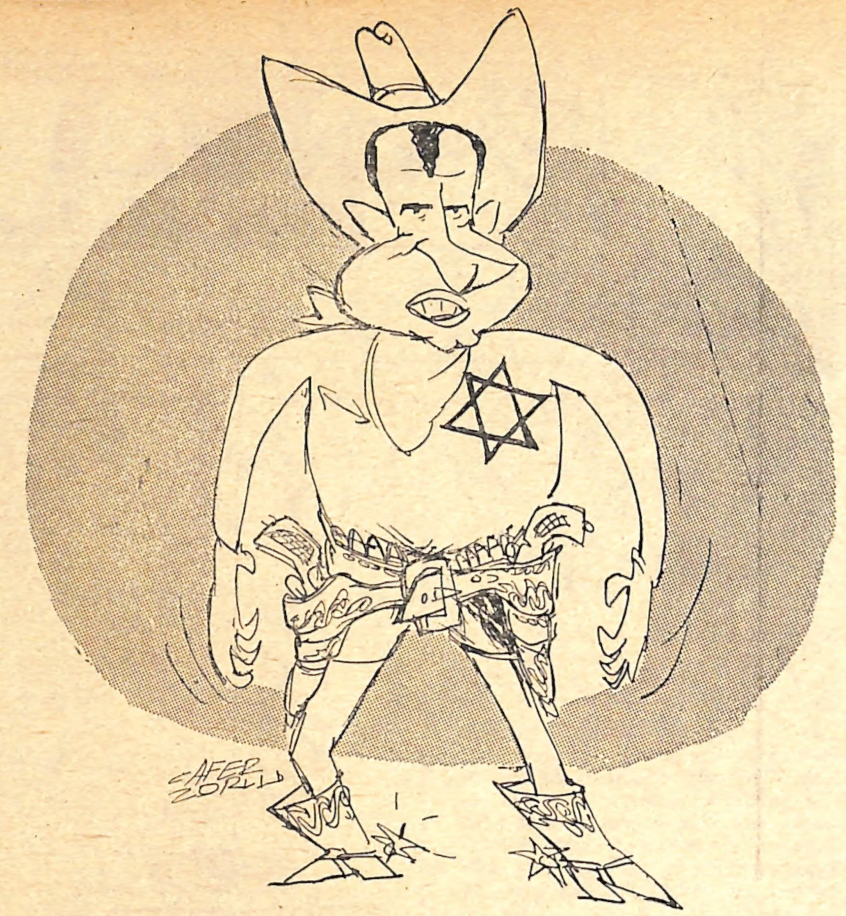

Ortadoğu şerifi!

.....

— Canım, ne olacak sudan. Sen al şu kırmızı biberi de atıver onun yüzüne!... Bak ondan sonra ne oluyor!... Masraf mı ediyorum?... Dert değil, boşver. Sen hele onu bir hakla, elindekileri al da, ödeşiriz sonra.

İki çocuk kıyasıya kapışırlar. Çocukların içersinden İvan'cılar İvan'ın yanına, Sam'cılar Sam'ın yanına, ikisinden de yarar değil zarar göreceklerine inananlar başka bir köseye oturur, dövüşü seyrederler.

Bu arada taraflar, sopası kırılana yeni sopa, taşı bitene yeni taş verirler. Kavga kızıştıkça zevkten dörtköşe olurlar.

En zevklisi de ikiz kardeşleri dövüştürmektir onlar için. Van ve Ho kardeşlerin kavgası görülecek şeydi doğrusu... Van'ın tarafını tutan Sam, heyecanını tutamamış, kavgaya karışıp var gücüyle sille tokat Ho'ya girişmişti. Uzun süren kavga boyunca o ufak tefek Ho'dan epeyce dayak yedi. Kendi de şaştı bu işe. Topallayarak çekilirken İvan'a:

— Bunu saymam arkadaş, dedi. Bunların dövüşü hiç sarmadı beni. Eğlenemedim. Sen var mısın şimdi bizim Mişon'la, Abdullah'ı tutuşturalım?... Koç gibi bakmışımdır Mişon'uma ha!...

— Ben Abdullah'ı daha iyi baktım.

— Göreceğiz!...

— Yalnız bu kez mızıkçılık edip kendin karışmayacaksın!...

— Yok canım... O nasılsa oldu bir kez. Ne isterlerse vereceğiz değil mi?

— Verelim. Daha eğlenceli olur.

.....

Mişon'la Abdullah birbirlerine yumuldular. Kocamanların yine keyfi yerinde. Biterse mi?... Bitsiin... Yiğitlerini tutar yerleri kalmayıncaya kadar dövüştürdüler mi, Nobel amcadan bir de aferin alırlar!... Hem sonra koskoca bahçede başka çocuk mu yok?...

Kenan AKINCI

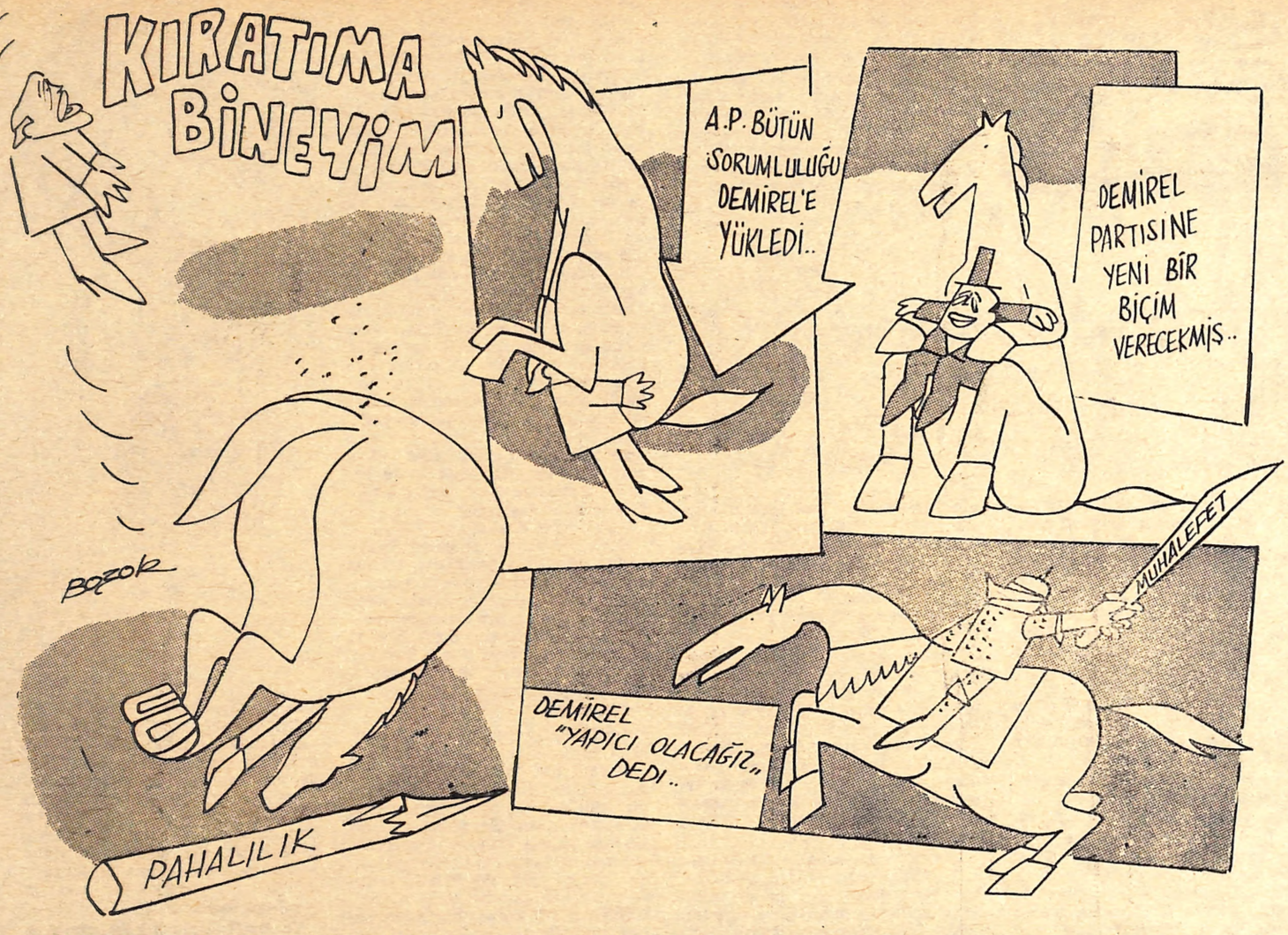

İSTANBUL KÖPRÜSÜ

İstanbul Köprüsü asma,
Şimdi kızlar giymez basma,
Allahımdan dileğim var:
Ölüm yaz, ayrılık yazma!

Boğaz'larda gezeli,
Gözlerini süzeli,
Yaktı beni, kül etti
Beylerbeyi Güzeli!

İstanbul Köprüsü halat,
Mevlâm, beni yâre bağlat,
Gül yüzünü bir göreyim,
İster güldür, ister ağlat!

Gel, gel ediyor eli,
Aman ne kıvrak beli,
Yaktı beni, kül etti
Beylerbeyi Güzeli!

İstanbul Köprüsü çelik,
Evlenmeye yok metelik,
Beylerbeyi Güzeli'nin
Sevdasından bağrım delik!

Dertlerime teselli,
Yanakları gamzeli,
Yaktı beni, kül etti
Beylerbeyi Güzeli!

Mukadder ÖZAKMAN

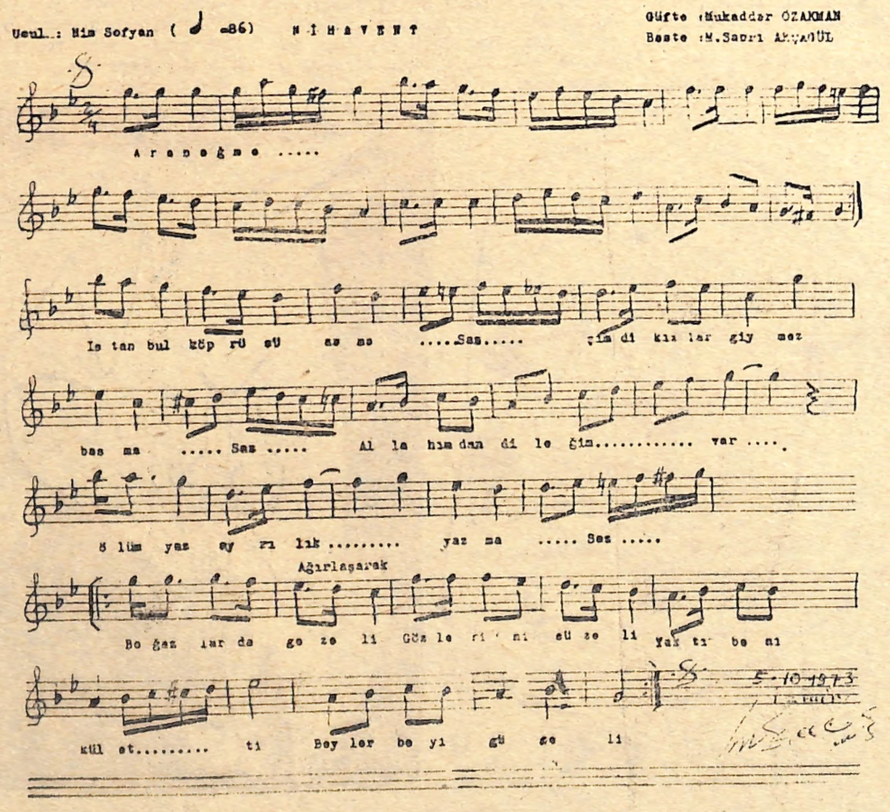

Seyfi Beyin Günlüğü

MUZAFFER İZGÜ

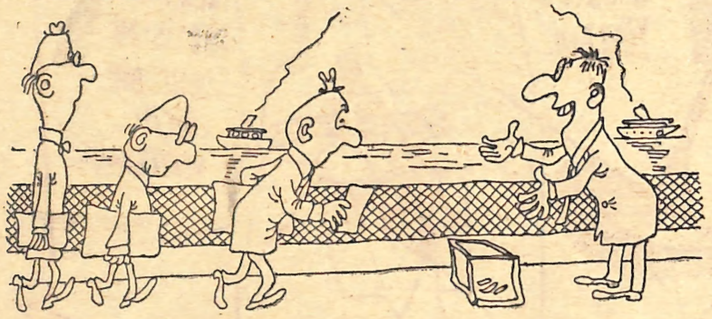

AH Seyfi bey, vah Seyfi bey, küçük memurdur Seyfi bey... Âmirinin yanında sinek kadar, genel müdürünün yanında pire kadardır Seyfi bey... Müfettiş gelince, kabuğunda yok olur Seyfi bey... Ara sıra, kıpırdanır Seyfi bey:

«Benim intibakımdan ne haber?»

İntibak gelir, koşar ilgili memurun yanına Seyfi bey...

«Ah kardeşim, der ilgili memur, üç ay önce göreve başlamış olsaydın, şimdi dokuza oturacaktın ki, hem de hokka gibi oturacaktın, derdini kasavetini unutacaksın...»

«Aman suçumuz üç ay önce göreve başlamamış olmak mı?»

«Ah Seyfi bey, vah Seyfi bey, sen ne diyorsun kardeşim Seyfi bey... İşte ortada Feyzullah bey, yüksek okul mezunu olmasaydı, şimdi rahatlıkla yedinin birine oturacaktı zavallı. Yüksek okul mezunu olduğu için, onun birinde kaldı.»

«Pekiyi Feyzullah beyi lise mezunu olarak kabul etseniz?»

«Olmaz ki Seyfi bey, kararnamesi öyle çıkmış, öyle gider.»

Ne yapsın Seyfi bey?... Evde bir karı, her gün ağlar zarı zarı... Mantom yok, der, ayakkabım yok, der, çene Seyfi beyin karısının çenesi değil mi, yok oğlu yok der... Bir de kız var Seyfi beyde, Allahtan daha küçük, onikisinde, istemez ne çizme, ne de mendil kollu elbise... Ama onbeşindeki oğlan, tuttu-rur, hem madeni düğme, hem de kuruvaze, yakası geniş, pantalonu dar bir elbise... Velet yaman mı yaman, koz olarak kullanır bunu:

«Şayet almazsan baba bunu, bil ki bu dönem hem fizik zayıftır, hem de matematik... Ondan sonra kurs murs, bir yığın para... Amma alırsan bana o ceketten, o pantalondan, bil ki fizik de on, matematik de on.»

İlkokula giden de vardır Seyfi beyin hanesinde... Yeni başladı mıcırık bu yıl... Hem askılı çantayı bilir, hem de kumaştan önlüğü... Dünyada giymez naylonunu, üstelik günde bir lira da harçlık ister... Kabadayıdır da hani:

«Aykadaşıma bi gazuz ısmaylasam çok mu ki baba?»

Bunlar neyse ne, kundaktaki pek oburdur Seyfi beyin... Gerçi on lira çocuk zammı alır ama, yirmi liralık mama paketini birbuçuk günde tüketerek, maaş alındıktan bir, bir çeyrek gün sonra devlet babanın kendisine verdiğini yer tüketir... Ondan sonra dayanır Seyfi beyin kesesine... İlkokula öğrenci, vatana asker, politikacıya seçmen, yetişsin gelsin bakalım Ethem...

İşte böyle Seyfi beyin durumu ahvali... Yıllar geçer aradan, ne başbakan buna çare bulur, ne de vali... Ama Seyfi bey bulur çaresini, isterseniz hep beraber okuyalım Seyfi beyin bir günlük mesaisini...

Sabah saat beş:

Seyfi beyin elinde bir camekân, Karaköy'de börek satar... Bir liralık börekte, Seyfi beye tastamam otuz kuruş kalır... Bir iskeleye, bir köprüye koşar, börek alacakları gözlerinden tanır, şöyle bir dürümleyişte böreği kâğıda sarar, uzatır... Börekçi de pek sever Seyfi beyi, her şeyinden çok Seyfi beyin kıravatına vurgundur, her gün de söyler durur:

«Görmedim ben böyle senin gibi kıravatlı börekçi» der...

Sabah saat yedi:

Seyfi bey Sirkeci Arabalı Vapur İskelesindedir... Elinde yığınla kitap vardır... Anadolu'ya gitmek için vapurda sıra bekleyen otobüslerin içine dalar... Önce kaptana öyle okkalı bir selâm kondurur ki, tastamam âmirine kondurduğu gibi... Ondan sonra başlar konuşmaya:

«Baylar bayanlar, size yolda noşça vakit geçirtmek için geldim buraya. İncili Çavuş fıkraları, Nasrettin Hoca fıkraları... Bu elimde gördüğünüz iki kitap beş lira...»

Bu arada, sanki kendisini arkadan çağırıyorlarmış gibi:

«Bir dakika efendim, geliyorum efendim, vereceğim efendim» numarasını yaptıktan sonra, «evet beylar bayanlar, der... İki kitap beş lira ama, bunun yanı sıra, şu kırılmaz tarak bedava, şu tükenmez kalem bedava, şu küçük bloknot da bedava.»

Satış bittikten sonra, tüm yolculara başta kaptan olmak üzere hayırlı yolculuklar diler, başka bir otobüse atlar Seyfi bey...

Sabah saat dokuz:

Seyfi bey dairesinde görevi başındadır... Bir yığın evrakların arasına gömülmüş, kimine numara veriyordur, kimine de, gelen evrak, giden evrak numaralarını vuruyordur... Hiç başını kaldırmaz Seyfi bey, tâ ki saat on oluncaya dek... Saat onda, simitle çayını içtikten sonra, tam gaz yine koyulur işine...

Saat oniki:

Seyfi bey, yol üzerindeki bir işkembeciden iki porsiyon işkembe içtikten sonra Çiçek Sinemasına varır... Çiçek Sinemasının sahibinin bir işini geçmiş günlerden birinde kolaylaştırmıştır Seyfi bey... Bu yüzden sinema patronu tarafından çok sevilir Seyfi bey... Saat yarımda fenerini yakar Seyfi bey, yarım seansına yer gösterir müşterilere... Kiminden elli kuruş, kiminden bir lira, localıklardan ikişer buçuk lira alır. Kısa sürer burada iş, ama ücret oldukça dolgundur... Herhangi bir aksilik çıkmasın diye, kazandığının beş lirasını sinemanın emektar fenercisine uzatır, geriye kalanını şıngırdata şıngırdata oradan uzaklaşır...

Saat onüç otuz:

Yine dairededir Seyfi bey... Nezle olur, grip olur, ne rapor alır, ne de izin alır Seyfi bey...

Saat onyedi otuz:

Yazısız

Seyfi bey, İtimat Garajındadır... Ve yıkayacağı arabalar hazırdır. Hemen tulumunu giyer, deterjanını hazırlar, hortumunu çeker, saat yedide arabasını almaya gelecek olan sanayicilerin, tüccarların arabalarını gıcır gıcır yapar. Üşümez Seyfi bey... Süngeri çaldıkça ısınır, araba parladıkça içi yanar... Dört araba, gününe göre beş araba yıkar, garaj patronundan parasını alır, çeker gider Seyfi bey...

Yol üzeri küçük bir lokantaya uğrar, bir kuru, bir de pilâv, üstüne üç bardak su, ohh var mı Seyfi beyden mutlusu?

Saat ondokuz:

Seyfi bey, Dakik Muhasebe Bürosunun içerdeki bir odasındadır... Önünde kocaman bir defter, yanında bir hesap makinası... Makina şakırdar durur, Seyfi bey yazar durur... Çimentolar, demirler, tuğlalar, kalaslar... Gelirler, giderler, düşümler ve sonunda matrah... Ohh, şöyle rahat bir nefes alsın Seyfi bey... Adamı kırkbin lira fazla vergi vermekten kurtardı, patron tarafından da aferin tebriki...

Saat yirmibir:

Radyoda ara haberleri okunurken Hâl'dedir Seyfi bey... Yaz'sa, kamyondan kavun karpuz atar, arabası onbeş liradan, kışsa portakal kasası indirir, kasası yirmibeş kuruştan... Az değildir yirmibeş kuruş, bazan yüz kasadan fazla olur kamyonda...

Saat yirmiüç:

İri yarıdır Seyfi bey... Gerçi o iri eller daha şimdiye dek bir horozun bile canına kıymamıştır ama, bu görkemli görünüşle bar kapısında fedaîdir Seyfi bey... Eline sarı tesbihini alır, atar bar kapısına peykesini, oturur onun üzerine dört köşe, bacak bacak üste, kıvırır bıyıklarını büke büke...

Saat gecenin biri:

Eee, Seyfi bey de insandır, ona da gereklidir birkaç saat uyku, alır patrondan yevmiyesini, tutar kapısının yolunu...

Haa, ara sıra radyo dinler, gazete de okur Seyfi bey... Kulaklarına, gözlerine inanamaz, çünkü gün aşırı okur ve duyar:

«Dargelirlilerin insanca yaşamalarına çalışacağız.»

Muzaffer İZGÜ

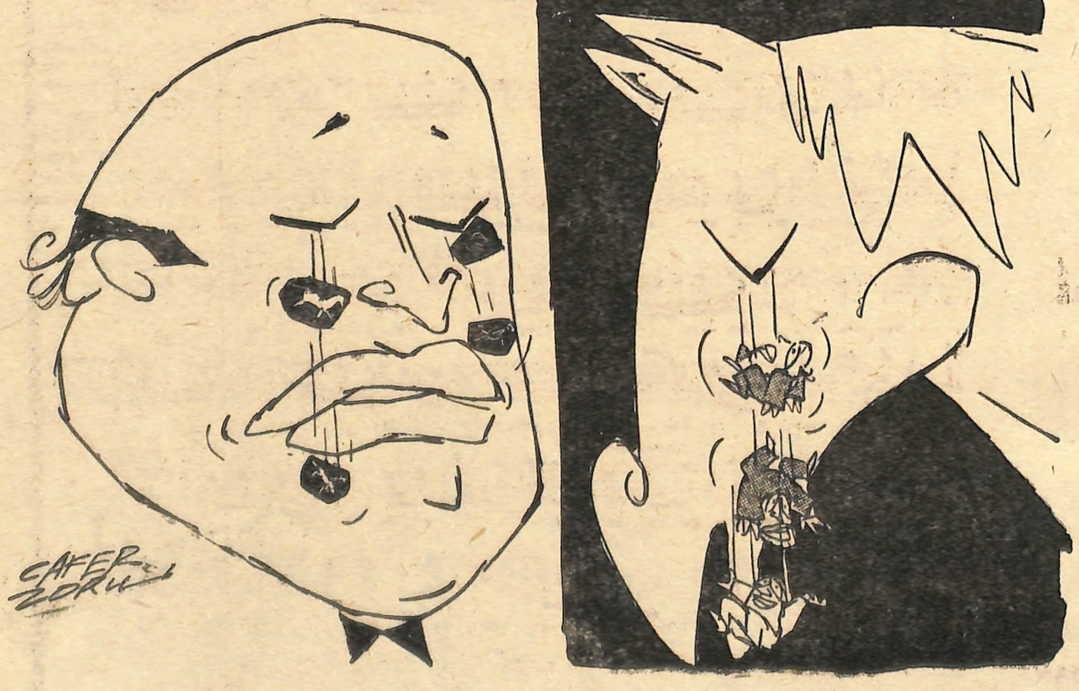

Yazısız

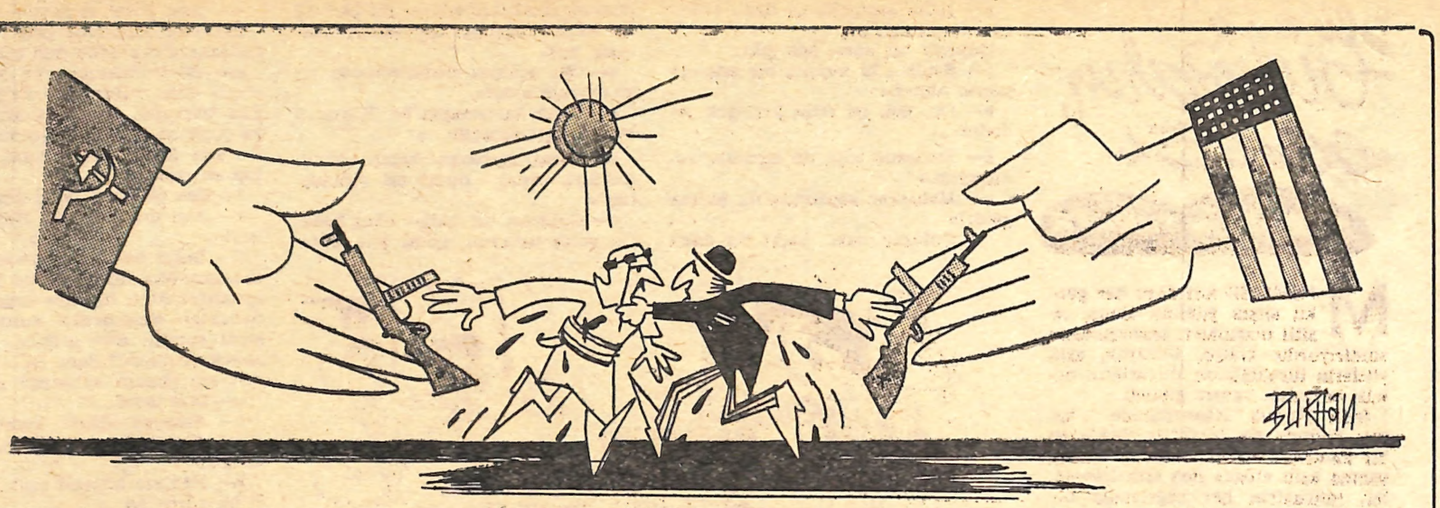

ORTADOĞU VE ORTAOYUNU!

Günümüzün Güdük KAHRAMANLARI

SOSYETE ŞAİRİ EROL FEHİM

ASLINDA Doğramacı olan soyadını duygusuz bir isim olduğu için kaldırıp bir yana atmış. Bunun yerine göbek adı Fehim'i kullanıyor. Şiirlerinin konusu genellikle aşktır ama, zaman zaman bir kadın pabucundan, bir boş üzüm salkımından, kirli bir çoraptan da ilham aldığı olur. Aşağıdaki parça, Erol Fehim'in sanatının derinliklerini yansıtması yönünden ilgiye değer:

Küllerin değeri zamanla artıyor mu ki?
Beyazlar, sarılar, yeşil çizgililer
Koyun koyuna yatadurun sırça mezarınızda
Sıranızı savdınız, düştünüz gözden
Yüzünüze kimse bakıyor mu ki?

Anlaşılacağı gibi, sanatçı bu şiirinde bir kül tablasında boynu bükük yatan sigara izmaritlerinin kaderini dile getiriyor. Büyük bir gerçekçilikle, sigaraların içilmeden önce değerli olduklarını, içildikten sonra ise nasıl umursamazlıkla terkedildiklerini anlatıyor.

Hayranlarının genellikle orta yaşlı, varlıklı dul hanımlar olduğunu söylerler. Bakın Erol Fehim bu konuda ne diyor:

«Her ne kadar konumuzla ilgili olmasa da, kadın deniz gibidir. Bu kırılgan yaratıkların biz erkeklerden ne denli daha bir duygusallıkla düşünüp nasıl kendilerini tüm benlikleriyle aşka verdikleri kimin gözünden kaçabilir? Biz erkeklerse ne yazık; çoğu zaman anlamayız bile onları. Evet, benim okuyucularımın çoğu kadınlardır. Yaş konusuna gelince, kişiler meyveler gibidirler. Bir saniye, şunu unutmadan yazayım... Evet, kişiler meyveler gibidirler. Zamanla güneşin verimlilik taşıyan ılık ışınları altında olgunlaşırlar, tatlılaşırlar... Ayrıca yalnızlık, kişilere kendi benliklerini tanıtır. Mahzene tek başına bırakılmış bir şişe şarap gibi gizli kalmış değerlerini, duygularını artırır. İşte bu yüzden benim okurlarım orta yaşlı, yalnız kadınlardır. Ben onları solurum dizelerimde. Onları yaşar, onları içer, düşlerimi onlarla paylaşırım.»

Aşağıdaki eser, Nermo'nun yaşgününde doğmuştur. Şu ruh zenginliğine bir kulak verin:

Nemli gözlerinde bir ince hüzün
Anlaşılmamışlığın sızısını içer gibisin
Dudaklarını ıslatan ateş rengi dilin
İçime işleyen sesin
Bir bilinmez aşamadan geçer gibisin
Bir inleme kopar göğsünden apansız
Suskunluğun düğümlenir gırtlağında
Gözyaşların artık dursun Nermo
Yine ağlıyor musun?

Nermo, sosyetenin ünlü simalarından İnci hanımın köpeği. Hayvanın bütün bunlardan ne anladığını bizler bilemeyiz. Erol Fehim'in duygusallığına herkes sahip olabilir mi?

Erol Fehim'in sanatı üzerinde, geçirdiği bahtsız çocukluk devresinin büyük etkileri olmuştur. Şair, zengin bir ailenin tek çocuğudur. Bu zenginlik küçük Erol'a mutluluk getirmemiştir ne yazık ki. Yedi yaşındayken kızamığa yakalanmış, bir hafta süreyle yataktan çıkamamışcır. Sonradan bu günleri anlatırken şöyle der ünlü sanatçı:

«Geceleri küçücük yüreğim bir bilinmez korkunun pençesinde, uyanırdım. Bağırmak ister, bağıramazdım. Karanlık, göğsüme kana susamış bir yarasa gibi çökerdi. Ölmeyi dilerdim. Gündüzleriyse, yatağa köle olmanın dayanılmaz acısını runumun derinliklerinde duyardım. Her çocuk gibi ben de zıplamak, koşmak, coşkun kahkahalar atmak isterdim. Elimden hiçbir şey gelmemesi beni kahrederdi. İçin için ağlardım.»

Güçlü iradesiyle kızamık hastalığını yener sonunda şair. Bu acı tecrübeden birçok dersler edinmiş, hayat karşısında daha bir güçlenmiştir.

Kötü kaderi ona darbeler indirmeye devam eder. Daha ondört yaşındayken annesiyle babası boşanırlar. Adam kendinden yirmi yaş küçük bir kadınla evlenir. Çok geçmeden Erol bu kadının büyüsüne kaptırır kendini. Tek yönlü bir aşkla yanmaya başlar. Babasına olan büyük saygısı, bu zengin duyguyu açığa vurmasını engeller. İlk şiirlerini bu günlerde yazar. Ne yazık ki, her büyük sanatçı gibi başlangıçta onu da kimse anlamaz. Sevdiği kadın, şiirlerinin deli saçması olduğunu söyleyerek bir de böyle yaralar delikanlının duyarlı kalbini.

Onsekiz yaşındayken babası ölür. Üvey annesi bütün malı mülkü kendi üstüne yaptırmıştır. Sanatçı kendini yoksulluğun eşiğinde bulur bir anda. Öğrenimine devam edemiyeceğini anlar. Tek umudu şiirlerindedir. Bir gün büyük bir şair olacağı inancı hiç küllenmeyen bir kordur içinde.

İşte o günlerde değişir kaderi. Aydın çevrelerimizde Sanat Meleği adıyla anılan Nurinisa hanımefendiyle tanışır. Ellibeş yaşındadır Nurinisa hanım o sıralarda. Aralarındaki yaş farkı birbirlerini anlamalarına engel olmaz. Güçlü kişiliğiyle Nurinisa hanım şairin elinden tutar. Çok geçmeden Erol Fehim'in ilk kitabı yayınlanır. «Belki Varım, Belki Yok» adını taşıyan bu derleme ile şöhret yolları açılır bu genç, fakat güçlü şaire.

Şiirleri bugün dilden dile dolaşır Erol Fehim'in. Umutsuz gönüllerin tek avuntusu olmuştur o. Binlerce hayranı, onun kitaplarını başuçlarından ayırmazlar.

Şairin şu coşkun dizeleriyle noktalayalım yazımızı:

Yalnız değiliz bu teknede
Hepimiz aynı yolun yolcusu
Fırtınalar gürler, çağlar deniz
Balıklar ağlarmış, bize ne?

Aşk yapan yengeçler, siz mutlusunuz
Denizlerin dibinde şiir bilinmez
Tadı seçilmez gözyaşlarının
Kanayan kalbimden sorumlusunuz
Tayfa gibi küfret, boşalt içini
Sat anasını, tutma yasını
Mezar başında üç karaltı
Herkesle seviş, kötü kadınlar gibi.

Sulhi DÖLEK

Gülüzar'ın odası

NURETTİN TÜRKER

MAHKEME koridoru her günkü alışık yükünü almış, çeşitli insanların kaynaşmasını sindiriyordu. Gülen, buruşuk, asık yüzlerin tümlüğünde, duvarların dökük beyazlığı yansır gibiydi...

Sulh Hukuk Hâkimliğinin kapısı önünde de birikmiş, bekleyen bir kalabalık vardı. Kapının hemen yanına asılı «liste» den sıra izleyenler, mübaşirin her çağrısında bir kez daha adlarının yerine bakıyorlardı.

Bugün dikkati çeken iki grup bu dakikalarda iyice kaynamaya, tedirgin bekleyişlerini taşırmaya başladılar. Kapının sağ yanında kümeleşmiş bir grup sol yanda kümeleşmiş grupla kinli, öfkeli bakışlarını iyiden iyiye batırıcı hale getirdiler. Ve sağ yandan bir yaşlı kadının yüksek sesi koptu:

«— Allah belânızı versin. Gül gibi kıza edilir mi bunlar?»

Sol yandan, aynı yaşlarda bir başka kadın boşaldı:

«— Belâ anma şirret. İnşallah taş olup başına yağar.»

Duran insanların huzursuz itilişe sürüklenmesi diyebileceğimiz bir hareketlenme doğdu. Bir ses:

«— Boşasın oğlumuz da, bize yakışan gelin nasıl olurmuş görürsünüz siz.»

Hemen cevapladılar karşıdan:

«— Erkek kıtlığına kıran mı girdi?»

İki tarafın erkekleri «düello» yapan kadınları arka sipere itelediler. Genç bir adam sol cenahtan sıyrıldı:

«— Gülüzar... Dinle bak. Tamam bitiyor her şey, bitecek de... İkimiz de boşanmayı istedikten sonra... İstedik de... Gülüzar, son kez iki çift lâfım var sana...»

Yine yaşlı bir kadın çıktı:

«— Daha senin karın değil Gülüzar. Geç hadi, geç...»

Gülüzar bir adım öne çıktı:

«— Senin gibi huysuz bir adamla geçim olmaz.»

«— Oh, pek iyi ettin kız, pek iyi dedin...»

«— Müsaade edin de karımla konuşayım.»

«— Mahkeme kapısında mı aklına geldi?»

«— Gülüzar, bak, belki bir daha

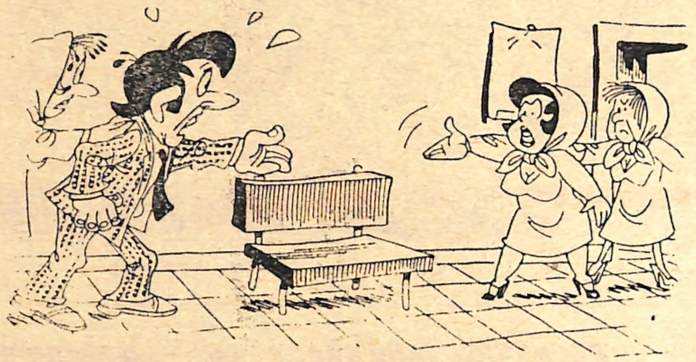

hiç konuşmayacağız. Boşandıktan sonra... düşman gibi... İçimde hüsran kalmasın diyorum. İyiydin de... Birazcık dayanayım, sabredeyim demezdin.»

«— Yalancı...»

«— Biliyorsun, akşama kadar kan - ter içersinde kalıp öyle geliyorum eve. Şöyle bir yıkanmak, temizlenmek, kahve içerken sen... Ama, sen hep bir karış suratla sanki...»

«— Senin diyeceklerin de, kendin de yerin dibine batsın.»

«— Aşkolsun kız, aferin valla.»

«— Aa kızımıza nerdeyse kahve pişirmesini bile bilmiyor diyecek.»

«— Gülüzar... Hep senin gülmeni isterdim, durmadan gülsün karım derdim. Yorgunluğumu böyle alsın...»

«— Karısı gülecekmiş. Nasıl gülsün yavrucuğum. İnsan evine gelirken hiç olmazsa bir kıyım bir şey alır da, tatlı yiyelim, tatlı konuşalım der ayol.»

«— Sen karışma kaynana...»

«— Ama, zıkkımlanacağın içkiyi koltuğunda taşırsın değil mi?»

«— Gülüzar. Ben o sıkıntıları kimin için çekiyordum? Ya sen, ikimizi ayıracak bir sıkıntı mı bu? Aç mı kaldık, ağzımız hiç tatlıyı tanımadı mı?»

«— Bu adamın dediklerinden ne anlıyorsun ayol?»

«— Yahu karışmayın be. Karım o benim, konuşacağım...»

«— Burası mahkeme kapısı efendi. Şimdiye kadar dilini mi yutmuştun?»

«— Gülüzar, bir haller oldu bana. On yıllık ustayım, işimi bile becere-

miyorum. Boş, bomboş bir şey kaldı içim. Eskiden, eve gidince, asık yüzlü de olsa karım var derdim. Çilli burunlu, ufacık ağızlı...»

«— Tuh, yazıklar olsun sana. Çiçek gibi kızımı çilli yaptı çıktı.»

«— Sen kes sesini be...»

«— Aaa anneme nasıl bağırdı.»

«— Gülüzar, ben pişmanım inan. Boşanacağız ya...»

«— Oğlum oğlum, benim çocuk oğlum. Şöyle çevrene bir bak nerdesin, buraya neden geldik konu - komşu?»

«— Gülüzar be... Hani kavga bile etsek gene de hoş bir şeymiş bu. Sen köşeye kıvrılıp da beni yanına sokmamak için tekmelerdin ya...»

«— Efendi, kızımı hayvan yerine koyamazsın...»

«— Yaa Gülüzar. Saatlerce küserdin bana. Sonra elinden tutar, burnunu sıkardım. Gülerdin, hemen barışırdık. Ne güzel, ne hoş dakikalarımız başlardı. Seni yeniden bulmuş gibi kucaklar, bırakmazdım.»

«— Vallahi bizim oğlan delirmış.»

«— Oğlunda ne suç var komşu? Kadının böylesi adamın aklını başında koyar mı?»

«— Nesi varmış kızımızın?»

«— Nesi yokmuş duydunuz ya.»

Erkekler kadınları yine itelediler. Gülüzar biraz daha öne çıktı:

«— Söylediklerini üç yıl dinledim.» dedi. «Her gün kavga, her gün barışma. Usandım artık. Kavga çıkartmadan edemiyorsun, hastasın sen. Dayanamam buna. Boşanalım en iyisi...»

«— Bak Gülüzar, belki düzelirdi...»

«— Sen değişmezsin. Neysen hep böyle.»

«— Değil be, değil. Neden sinirli olurdum ben, neden durup dururken oynatıverirdim hiç düşünmedin mi? Sabahtan akşamadek kurulup, dolardı suram. Eve gelince... Anlayıversen n'olurdu? Sana hakaret ederken sen yoktun karşımda sanki...»

«— Deli herif...»

«— Sussana oğlum, kendini rezil etme. Komşular, kapayın şunun çenesini.»

«— Hâkime hepsini söyle kız. Deli bu adam de...»

«— Kaynana zırıltısı, tepemi attırma.»

«— Anneme hakaret edemezsin.»

«— Gülüzar. Bir ev bir yuva kolay tepilir mi? Sen istedin diye, ben de boşanalım dedim. Başka türlü...»

«— Oğlum, bulunmadık Hint kumaşı mı bu? Aaa, dediklerine şunun.»

«— Karım var karşımda be, karımla konuşuyorum.»

«— Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere.»

«— Yaa, kızıma her gün işkence etsin diye belletmişsin zaar.»

«— Gülüzar, boşver ikisine de...»

«— Oğlum, ananı inkâr mı edeceksin? Komşular...»

«— Beni tanımayanı kızım da tanımaz. Kaçık herif...»

«— Fazla ileri gitme bak...»

Kadınlar tekrar kollarından çekildiler...

«— Napıyorsun şimdi? Babanın evi daha mı rahat?»

«— Yediği önünde, yemediği ardında. Kızım sağ olsun.»

«— Yahu şimdi hakikaten delireceğim.»

«— Niyetin ne? Beni tekrar eve çağırmak mı? Olmaz, bitti artık.»

«— Haydi boşandık, sonra?»

«— Sonrası ne? Herkes için hayırlısı neyse o olur.»

«— Bizim yolumuz ha...»

«— Baksana, annen bir tane hazırlamış bile.»

«— Aldırma, duyma sen kimseyi. Beni dinle. Gel... İstersen... birazcık anlayışlı oluver, dedim ya düşün azıcık...»

«— Boşanmaya karar verdik. Kızım boşanıyor, boşanacak da. Yoksa...»

«— Siz boşanalım dediniz de biz, olmaz mı dedik? Sus artık oğlum. Bunların nesine dil döküyorsun? Aaa, şimdi deliler gibi bağırmaya başlayacağım. Yetti be, yetti. Onun gibisinden hayır gelir mi? Boşa... Boşa...»

«Boşa... Boşanacaksın... Boşandılar...» oldu. Hâkim, karşılıklı «boşanma» dilekçelerini okudu ve sözlü ifadelerinde de bir değişiklik olmadığından «şiddetli geçimsizlik» nedenini uygun bulup karı - kocayı boşadı.

Gruplar mahkemeden çıkınca Gülüzar bir türlü gidemedi oradan. Kocasını aradı, onu bekledi bakışlarıyla. Gelse de biraz daha konuşsa, biraz daha anlatsa... anlatsa... Bir başka oyun mu oynamışlardı? Kimbilir bu oyunun ne olduğunu. Kafasının köşelerinde canlandı evinin odası. Işığı, acısı, tatlısı, karanlığı ve kocası... Oradaki Gülüzar'dan ayrılmak... Annesi çekti kolundan. Gülüzar kapının kapandığını hissetti. Avuçla su vardı odasında.

Nurettin TÜRKER

— Va mı bunun başka izah tarzı?!.

ARSEN LÜPEN FİKRİ

Yazan - çizen
SUAVİ SUALP

8

ARSEN LÜPEN FİKRİ'NİN 57 M DEN KENDİNİ BİZ ZAT AŞAĞI KOYVERMESİNİ DUDAĞIMIZ UÇUKLUYARAK SEYREDERKEN FİLİM KOPMUŞTU.. ŞİMDİ DEVAM EDİYORUZ

AYAKLARIM KIRILIRSA DİLENCİLİĞE BAŞLARIM.

GÜZEL.. GALİBA FİNİKE'YE DÜŞTÜK.

LÂN. PIRTAKALLARIMI NE EZİYON SOYLA?

MALLARIN HEMİSİ EZİLDİ.. SEN BELEDİYE MİSİN?

HAYIR VİLÂYETİM.. AL ŞU BEŞYÜZLÜĞÜ VE DE KAPA MUSLUĞU.

VALLAYİ TAM ATLAYICIYMIŞSINIZ..

BRAVO!

KIZLAR HATIRALARIMI SONRA ANLATIRIM.. HADİ ŞİMDİ DOĞRU EVE

YAŞA!

ÖLMEDİ BE!

ÜSTELİK DE KIZLARI GÖTÜRÜYOR.. YENİLDİK.

BEN PARAMI İSTİYO.

İKİ KİŞİLİK ARABAYA BEŞ KIZ VE FİKRİ GAYET SAMİMİ BİR ŞEKİLDE SIĞMIŞ, ARABA NEŞESİNİ BULMUŞTU-

ÇOK GÜZEL KOKUSTU..

KIZLAR ZATEN ZEVKTEN DİREKSİYONU TUTAMIYORUM, AMA OYNAMAYIN..

AY BACAĞIM!

BİZ BİR TANE BULAMIYORUZ, HERİFE BAK!

BİRAZ DA ÖNE BEN OTURİM..

ÖHÖ.. YEMEKLERİNİZİ YEDİKTEN SONRA, BANYO VEYA-TAK..

NEDEN AMA?

SİZ NERDE YATACAKSINIZ?

ÖHÖ! DİVANDA.. HEPİNİZLE AYRI AYRI YATMAM UMUMİ AHLÂK BAKIMINDAN SAKINCALI OLUP...

YEMEKTE HEP GÖZLERİ BENDEYDİ..

HAYIR BENDEYDİ..

HAHAYT!

O SİZİN KURUNTUNUZ.. ASIL BENDEYDİ..

O ANDA FİKRİ'NİN GÖZLERİ HEP SİNDEYDİ..

LÜKLÜK.. SEN HİÇ BU KADAR FISTIĞI BİR ARADA GÖRDÜN MÜ.

BU HERİF DÜPEDÜZ RONTGENCİ BE.

AH! PARDON!.

ACABA SİZE ÇOK ÖNEMLİ BİR SIRRI AÇABİLİR MİYİM?

HAFTAYA: SELMA'NIN SIRRI AÇABA NE?

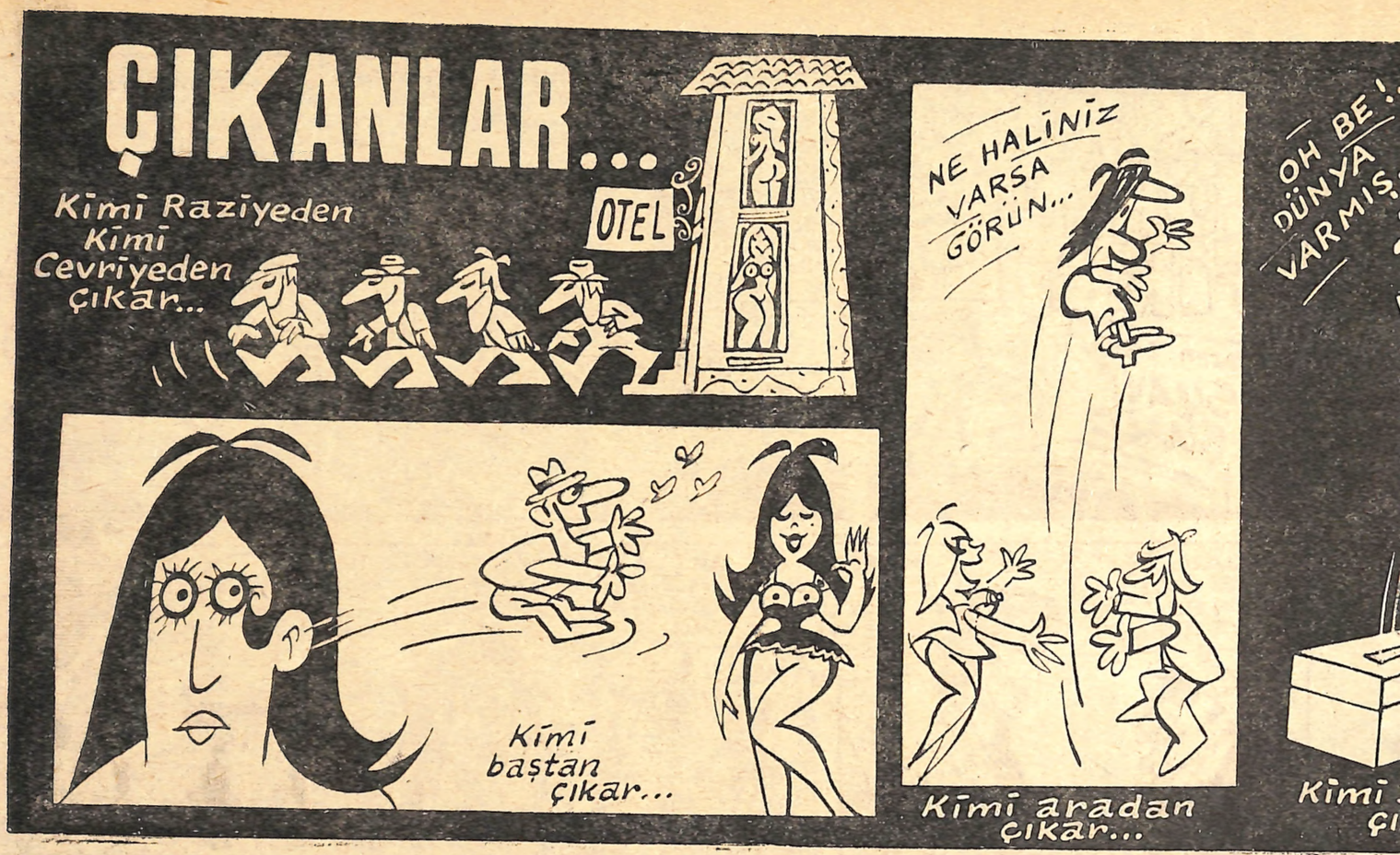

PAZARTESİ :

«Bayram» cılar

Bayramın ikinci günü...

«Hangi bayramın?» mı dediniz?... Ohhooo!... Bayram soruyorsunuz, bu yıl; dizi dizi, tümen tümen, sıra sıra bayramlar:

Seçim Bayramı... Cumhuriyet Bayramı... Şeker Bayramı...

İlk kez sandıktan çıkıp parlamento'ya girenlerin evleri, gönülleri kimbilir ne hengâmeli bir bayram sevinci içindedir!... Fıstıklı çikolatalar, fındıklı lokumlar, filtreli sigaralar... Telgraflar... Telefonlar... Tebrik kartları... Ziyaretler... Ziyafetler... gırıla gider vallaha...

Ya sandıklara girip de çıkamayanlar?... Ya da sandıktan çıktıkları halde —merdiven el değiştirdiği için— «İktidar katı» na çıkamayanlar?...

Onlar da.. buruk acıların yöringesinde.. hayretle, ibretle, hattâ bazan dehşetle seyrederler insanoğlunun esnek yaşantısını: Daha düne kadar karşılarında yerlere kadar eğilen, bel kemikleri ile bacakları arasında 90 derecelik dik açılar meydana getirerek «Arz-ı hürmetler» eden genel müdürler, başmüdürler, daire başkanları, şimdi başka kapıların zillerini çalmaktadır fıstıklı çikolata paketleri ve de kurdeleli çiçek buketleriyle...

«Bayram» ın görüntüsü herkesin gözlüğünde başka, «Bayram» ın anlamı her kişinin sözlüğünde daha başkadır...

SALI :

Bayram kartları

Tebrik kartı satan dükkânlara, kırtasiyecilere hiç uğradınız mı şu günlerde?...

Ofset baskı, ışıl ışıl, pırıl pırıl yepyeni kartpostallar çıkmış: Padişah tuğrası şeklinde dualar... Eskilerin «sülüs» dedikleri biçimde hazırlanmış âyet-i kerimeler... Hadis-i şerifler...

Bu Avrupa bristol kartlar, bu eşit çeşit dualar... Bu Arap harfleriy'e kaleme alınmış, Türk matbaalarında basılmış tebrik kartları yeşil çayır gibi nerden bitti birdenbire?...

Haaa... Sahi... Her zaman halkın nabzına göre politikacılar şerbet vermez ya!...

Bu kez de politikacıların nabzına göre halk, —piyasanın kartpostal toptancıları— şerbet vermeye başlamış olmalı...

Malûm a... Milli Selâmetçiler bu satırların yayına hazırlandığı sırada «iktidar» koltuğunun hemen yanıbaşında bekliyorlar...

Bir zamanlar Beyoğlu'nda bir «Foto Süreyya» vardı: Vitrinlerine baktığınız zaman devrin iktidar gücünü çerçeveli portrelerde rahatlıkla izleyebilirdiniz. Hükûmet değişikliği henüz Ankara'da açıklanmadan Foto Süreyya'nın vitrininde devrin Başbakanı'nın fotoğrafı bir anda kaybolur; birkaç saat geçmeden yeni Başbakan'ın portresi vitrinin orta yerine bütün heybeti ile otururdu...

Şimdi?...

Şimdi de galiba öyle...

Siyasî barometreyi duyarlıkla izleyen İstanbul piyasası, Milli Selâmet seçmenlerine yüzbinlerce kartpostal hazırlamakla kalmıyor.. aynı zamanda iktidar güçlerinin havasını da yansıtmaya çalışıyor bir bakıma...

ÇARŞAMBA :

Çorbada bizim de tuzumuz olsun!

Söz, bayram tebrikinden ve tebrik kartlarından açılmışken aklıma geldi: Bu dualarla dolu lüks kartpostalların arkasına ne yazılır acaba?...

Oldu olacak... kolaylık olsun diye «Tebrik mesajı» nı da izin verirlerse biz kaleme alalım:

«Sahne-i siyasette arz-ı endam eylediğiniz şu mukaddes günlerde iyd-i şerifiniz mübarek olsun!... Yediğiniz nân-ı millet, börek olsun!... Ve dahi koalisyon simidi ellerinizde susamlı çörek olsun!... Ve dahi cem-i cümle kızların mini etekleri maksi etek olsun... Ve dahi her şeyiniz zata mahsus, her şeyiniz tek olsun!... Âmiiin!...»

Yazılı

AKBABA

Sevgili okurlarımız,

Bildiğiniz gibi «AKBABA TOTO» Y
akşamına kadar elimize geçmiş olan c
Bu doğru cevaplar arasında çekile
çeşitli para ikramiyelerini kazanacak
rımızda yayımlayacağız.
Hepinize bol şanslar, başarılar dile

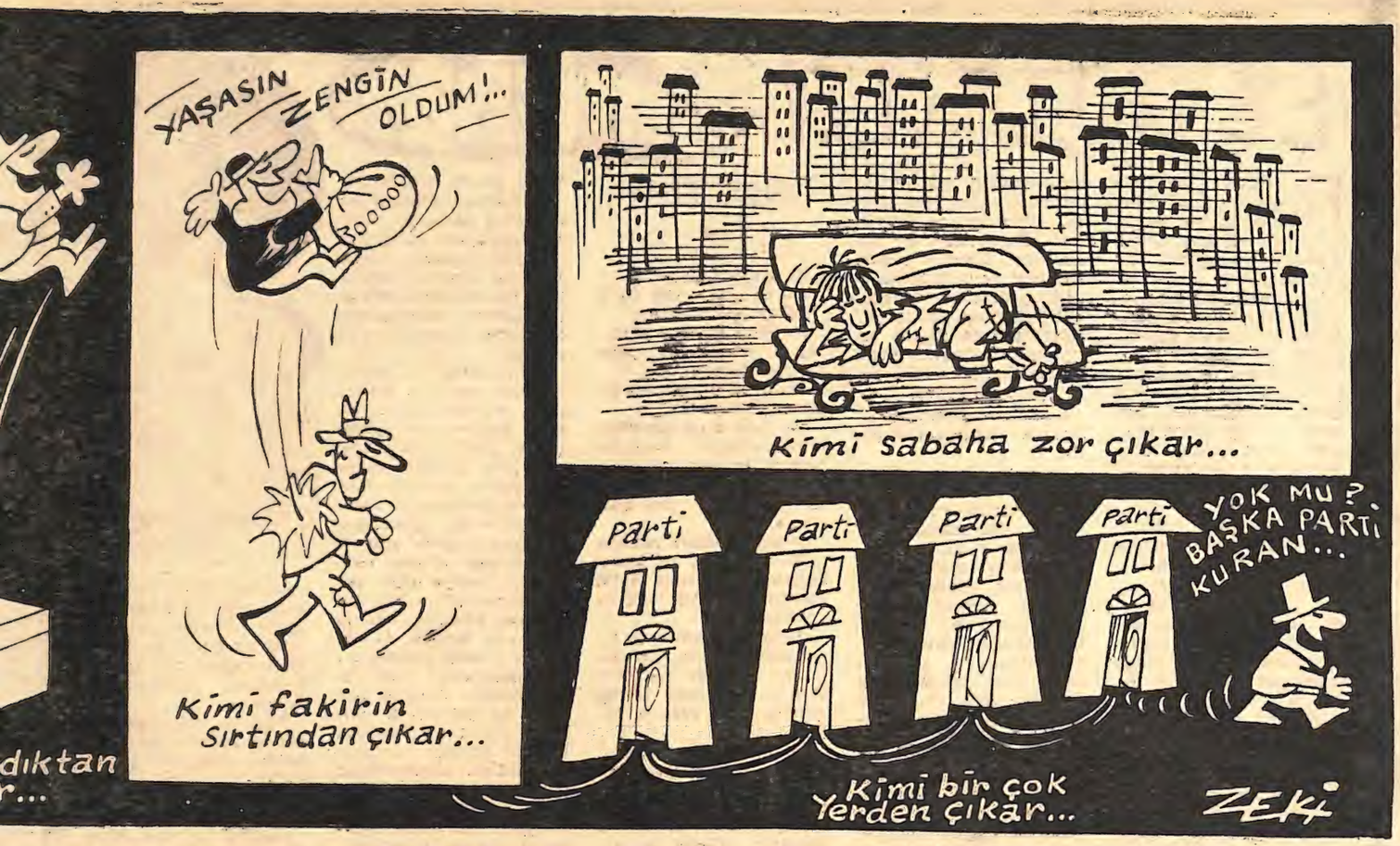

PERŞEMBE :

Uzaklara gitmeye ne hacet?

Televizyondaki yeni programı nasıl buldunuz?

Uzay Yolu'nun taklidi de olsa pek sevimli, pek ilginç...

«Çocukların Televizyonu» için hazırlanan programlar bazan büyüklerin de zevk ve ilgiyle izleyebilecekleri oranda güzel ve güçlü oluyor.

Cumhuriyetin 50. yıldönümü dolayısiyle hazırlanan (Ülkü ve Devrimler) programı da bunlardan biri...

Bir düğmeye basıyorsunuz, hemen 60 yıl öncesine gidiyorsunuz: Çember sakallı hocalar; çarşaflı, peçeli genç kadınlar.. şalvarlı, cepkenli adamlar...

Yalnız bir şey var: Bu tipleri, bu giysileri ve bu yaşantıyı izlemek için TV. stüdyolarında özel programlar düzenlemeye de lüzum yok, 60 yıl öncesine gitmeye de...

Alın bir otobüs bileti... Doğu Anadolu'da, ya da Orta Anadolu'da bir kasabaya gidin, kâfi!...

İnanmıyor musunuz söylediklerime?

Vaktinizin elverişli olduğu bir gün bir acı kahvemi içmeye gelirseniz, size, bizat çektiğim renkli bir sinema filmini tanık olarak gösterebilirim: 20. yüzyılın ikinci yarısında, meydanları süsleyen bayram takılarının altında hâlâ çarşaflı, hâlâ peçeli Cumhuriyet kadınlarını; şalvarının peyiği yerlerde sürünen Cumhuriyet erkeklerini hayretle izleyebilirsiniz amatör bir kameranın beyaz perdeye yansıttığı görüntülerde...

Hem de hiçbir düğmeye basmadan ve hiçbir zaman ötesine gitmeden!...

CUMA :

Parti sağnağı

Yeni yeni partiler kurmak için bazı çevreler hazırlık yapıyormuş...

Türk - İş'in öncülüğünde kurulacak parti, işçi kesimini temsil edecekmiş... Bilmem kimin önderliğinde kurulacak bir başka parti de Türk köylüsünü temsil edecek, onların haklarını savunacakmış...

Bir de ulusal birlik istiyoruz bütün bu oluşumlara rağmen.

Mevcut sekiz parti yetmiyormuş gibi bu kez işçiler ayrı bir siyasi çatının altında, köylüler de başka bir siyasi kuruluşun çevresinde toplanacaklar... Derken bu kez daha başka topluluklar da politik bir örgütlenmeye yönelecek... Ve... Türkiye'de düzinelerle parti olacak...

Hem de... Özlemle beklediğimiz «Millî Birlik» olacak!?.

Yahu!... Ayakkabı boyasından berber çırağına kadar herkes zaten siyasetin içinde... Parti kurma yarışına gireceğimize doğru-dürüst, istikrarlı bir hükümet kurmanın yollarını araştırsak daha iyi olmaz mı?

CUMARTESİ :

Kanal

Kanalın batı yakasında sükünet var... Doğu yakası da öyle...

Ne ses.. ne seda...

Şey...

«Ateş kes» kararından sonraki Süveyş Kanalı değil sözünü ettiğim kanal!...

Bayram arifesinde «Kazma kes!» talimatından sonra olduğu gibi açık ta kalan Kadıköy kanalizasyonu aklıma geldi de...

PAZAR :

Birleşik oy pusulasının boyutu

Türk Tabipler Birliği Başkanlığı, yeni bir «sağlık politikası» istiyor...

Eeee... Siyaset moda haline gelince herkes ayrı bir «politika» isteyecek elbette...

Sağlık Politiksı, Hukuk Poalitikası, Basın Politikası, Gecekondu Politikası, Kent Politikası, Köy Politikası... Falan, filân...

Ve...

Tabii sonunda bu politikaları uygulamak için yeni yeni partiler türeyecek...

Merak ediyorum: 1977 genel seçimlerinde birleşik oy pusulasının boyu kaç metre olacak ve zarfın içine nasıl girecek, diye!...

Şemsi BELLİ

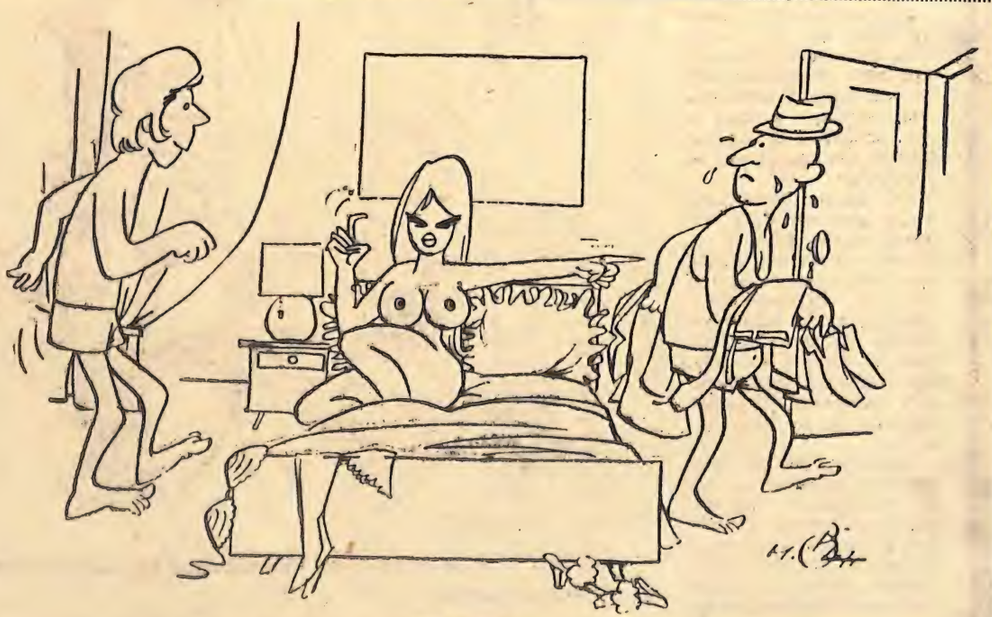

Yazısız

TOTO

ası sona ermiştir. 19 Ekim cuma arın doğruları tasnif edilmektedir. kur'a sonucu 5000.— liraya kadar larımızın adlarını gelecek sayıla-

SPİKERLİK imtihanı

SUAVİ SÜALP

★

RADYO İdaresinin açtığı spikerlik imtihanına ben de girmeye kararlıydım. Gerek ses tonumun rahmetli Ferdi Tayfur'a benzemesi, gerekse konuşmamdaki âhenk arkadaşlarım tarafından bile zevkle dinleniyordu. Asaf sık sık bana:

«— Bu ses ve konuşma güzelliğini israf ediyorsun Şeref... Kendine gel... Ben senin yerinde olsam mutlaka spiker olurdum. Böyle eski eşya alıp satmakla kendini harcıyorsun!» diyordu...

Sade Asaf mı?... Fahamet bile yatakta sesimin tonuyla mest olurken:

«— Ah Şeref, derdi, senin hiçbir şeyin mükemmel olmasa da şu sesinin âhengiyle beni deli ettin. Kaç senedir seni bırakamadığımın sebebi hep sesin!...»

Misalleri sayıp da sayfalar doldurmak istemiyorum... Yâni şunu belirtmek kararındayım ki, ben sesiyle insanları mahveden bir yaradılışa sahiptim

Bu arada birçok partinin seçimlerde beni konuşturmak için saatime yüz lira verdiklerini de belirteyim...

Fakat bende nedense bir çekingenlik vardı... Öyle ya, özel hayatımda insanları duman eden bir sesle konuşuyordum ama, radyoda binlerce kişiye hitap ederken acaba teklemez meydim? Medenî cesaretimin az olmasından olacak bir zaman bu işe girmekte tereddüt ettim. Kaç kere Radyoevi'nin kapısına kadar gidip evde çakmağımı unuttum numarasıyla döndüm. Ama artık bu sefer kararlıydım. Çünkü son sevgilim Fahamet şöyle konuşmuştu:

«— Senin sesini radyodan dinlemezsem iyi bil ki senden ayrılırım...»

Lâf aramızda Fahamet'i beğeniyordum. Çok canlı ve sıcak karıydı. Ayrıca nefis ciğer sote yapıyordu. İşte hem Fahamet'in hem de kendimin arzusuyla Radyoevi'ndeki açılmış olan spikerlik imtihanına girmek için kâğıtlarımı tamamladım...

İki hafta uğraştıktan sonra kâğıtları ilgili memura verdim. İmtihan heyecanını üstümden atmak için Fahamet'le birkaç gün çalıştım. Bilhassa diksiyon, firiksiyon, ecnebi kelimeler üzerinde kakafoni, hızlı ve sürekli konuşma, ajans isimleri, dil sürtmesini azaltmak gibi vaziyetleri asgariye indirmeye çalıştım...

İmtihana iki gün kala Fahamet yatakta beni bir ön imtihandan geçirdi. Bir hayli yorgun düştükten sonra da artık hazır olduğumu söyledi. Eksik olmasın bu kız olmasaydı ben kendi kendime bu işe kalkamazdım. Son iki gün istirahat ettim. Ne sinema seyrettim, ne televizyon... Hattâ radyo hiç dinlemedim. İmtihan sabahı Fahamet bana bilhassa araştırıp bulduğu üç günlük yumurtayı içirdi. Bir yumurtayı da kâğıda sarıp cebime koydu. Bunu imtihandan bir dakika önce içmemi öğütledi.

Sonra ikmiz dolmuşa atlayarak Radyoevi'ne gittik.

Aman ya Rabbi... Kapının önü ana baba günüydü. Spikerlik için en aşağı bin kişi müracaat etmişti. Bir kısmı bir kenara çekilmiş kendi kendine konuşuyor, bazıları da tur atıyordu. Seyyar satıcılar böyle kalabalık yerleri kolladıklarından, orası simitçi, lâhmacuncu, şam tatlıcı, köfteci, börekçi gibi esnafla daha da canlanmıştı. Herkes birbirine hain hain bakıyor, alınacak bir erkek ve bir kız spikerin kendilerinin olacağından emin volta atıyorlardı... Ben imtihanın onda başladığını bildiğim halde, yine de emin olmak için birine yaklaşıp sordum:

«— Şeker kardeşim, acaba imtihan ne zaman başlayacak?»

Herif bana ilk defa adam görüyormuş gibi baktı. Sonra cevap verdi:

«— O... ooo... ooon... bu... buçuk... ta... ta ...di.. di... diyor... lar...»

«— Mersi. Siz de imtihan için mi bekliyorsunuz?»

«— Ta... aaa... abi... Ba... ba... başka ne için olac... ak?»

«— Hayırlı olsun...»

«— Si... si... size de...» Fahamet'e anlattım:

«— Herf kekeme yahu... Bir de utanmadan spiker olmaya kalkıyor...»

Fahamet en tatlı bir şekilde gülümsedi:

«— Ben sana demedim mi Şeref'çiğim... Bunların hepsini toplasan iki kelimeyi bir araya getiremezler... Serin ol... Sen starsın...»

O zaman içime rahatlık geldi. Öyle ya, bu kadar haşlamanın yanında benim kazanmam kadar tabiî ne olabilirdi!

Neyse uzatmayalım biraz sonra iriyarı biri kapının önünde göründü. Herkesi hamam böceği görmüş gibi süzerek bağırdı:

«— İstekli arkadaşlar... Talebin çok olduğunu gören idaremiz bugün sadece birden elliye kadar olan arkadaşları imtihan edecektir. Gerisi gitsin... Her gün ellişer ellişer imtihana gireceksiniz. Ona göre kendinizi ayarlayın. Şimdi elli kişi içeriye girebilir. Gürültü etmeyin ve paspasa ayaklarınızı silin!...»

Bu sözler üzerine ortalıkta bir mırıltı dolaştı. Benim biraz evvel konuştuğum kekeme söylendi:

«— Ooo... ooo... olur mu yahu... be... been elli birim... Ya... yani... Ya.. ya... yarına mı ka... kaldım?...»

Ona sokuldum. Omuzuna vurdum. Kekeme birden sıçradı.

«— Korkma... Benim... Yâni elliiki... Kısmet... Yarın gireriz arkadaşım.»

İmtihanın ertelenmesine canım sıkılmıştı. I'am formumdayken bu işi aradan çıkarmalıydım. Neyse Fahamet o gece de beni ateşli bir şekilde teselli etti. Zaten o kargaşalıkta cebimdeki yumurta da kırılmıştı...

Ertesi sabah iki yumurta daha içip yola çıktım. Daha doğrusu çıktık. Bu sefer beklemeden içeriye girdik. Bizi numara sırasına göre dizdiler. Kekeme benden önceydi. İkinci ben girecektim. Fahamet de kadın spikerlerin bulunduğu tarafa yürüdü. Heyecandan ellerim terliyordu. İçeriye ikişer ikişer alıyorlardı. Ben bir taraftan bildiğim duaları ediyor, bir taraftan da «Bu duvarı badanalamalı mı badanalamamalı mı?» çalışıyordum. Kırmızı ışık yandı ve kekeme ile girdik. Büyük bir masanın başında üç kişi oturuyordu. Birini televizyondan tanıyordum. Her haber bültenini okurken ayrı ceket giyen bir adamdı. Ortadaki şişman ve asık yüzlü olan, kekemeye:

«— Şu mikrofona buyrun ve önünüzdeki teksi okuyun.» dedi.

Kekeme söyleneni yaptı ve okumaya başladı. Fakat hayret... O her kelimeyi baklava parçası gibi bölen herif hiç teklemeden önündeki haberi okudu. Hem de hakkını vererek. Ona teşekkür ettiler. Kekeme bana bir bakış fırlattı ve çıktı...

Sıra bana gelmişti. Nedense terden ıslak şemsiyeye dönmüştüm. Bana da aynı lâflar söylendi ve mikrofonun başına geçtim. Fakat satırlar sanki sığır kıyması gibi karışık geliyordu. Okudum, okudum ama en aşağı beş yerde tekledim. Bana da teşekkür ettiler ve çıktım. Kaybettiğimi bal gibi biliyordum. Kekeme beni şaşırtmıştı...

Dışarıya omuzlarım düşük ve bedbin çıktım. Fahamet sevinçle yanıma koştu:

«— Nasıl geçti hayatım? Tabiî herifleri mestettin.»

«— Hiç de mest etmedim, dedim. Öyle tekledim ki imtihan heyeti büyük bir nezaket gösterip teksi bana sonuna kadar okuturdu. Kısacası kekeme beni yedi...»

Fahamet yanağımı okşadı:

«— Boşver, dedi, sağlık olsun... Kendini böyle şeyler için üzme...»

Bir hafta sonra neticeyi öğrenmek için gittik. Ben neticeyi tahmin ettiğim için rahattım. Evet kekeme kazanmıştı. Bin kişinin içinde kekeme birinci olmuştu. Efendilik gösterip onu tebrik ettim.

«— Te... te... teşekür ederim» dedi.

Sinirden şapkamı yemeye ramak kalmışken ikinci bir sürprizle araba çarpmış direk gibi oldum. Kazanan kadın spikerlerin başındaki isimle zıpladım: Fahamet Yeşilbere... Evet bizim Fahamet kadın spikerlerde birinci gelmişti. Fahamet'e baktım.

«— Ne bakıyorsun hayatım, dedi. Hiç olmazsa bizim ekipten bir birinci çıktı... Fena mı?...»

Şimdi Fahamet'in ve kekemenin sesini radyoda duyduğum zaman derhal kapatıyorum. Çünkü Fahamet kekeme Tahsin'le evlendi. Herif hem bizim karıyı arakladı hem de mikrofonu...

Fahamet'in bana son yazdığı mektupta mazereti şu:

«— Şeref... Malesef ben çok güzel konuşan bir erkeğin olmalıydım... Tansin senden daha meşhur ve daha şey olduğundan onu tercih ediyorum... Birinciler daima birincilerin olmalıdır... Elveda... Sana içirdiğim yumurtalar haram olsun!...»

Yumurta 125 kuruş oldu. — Gazeteler —

— Elbet el üstünde tutarım... Yumurtanın kaç kuruşa yükseldiğini biliyor musun?..

YELPAZE

KUYRUKLU TIP!

BİZ Türklere Batılılar çok lâf etmişlerdir. Ne barbarlığımız kalmıştır, ne talancılığımız, ne saldırganlığımız...

Hakkımızdaki suçlamalar içinde şu yada bu kadar gerçek payı bulunabilir. Yahut hiç bulunmayabilir. Ama ne olursa olsun, temel karakterimize yakıştırılamıyacak bir özellik vardır:

Tutarsızlık.

Bütün geçmişimizde biz ne isek öyle görünmüşüzdür. Bir yere saldırmak mı istedik? Saldırmışızdır! İnce ince manevralar, çok köşeli ittifak dalavereleri, dost görünüp arkadan vurma numaraları ulusal rotamızın genellikle uzağında kalmıştır.

Yalnız savaş ve dış politika alanlarında değil, çok daha basit konularda da görülebilir bu durum.

Köpeklere karşı tutumumuza bakalım örnek diye.

Evet, bildiğimiz köpeklere...

Biz köpeklerimizi az çok severiz ama tepemize çıkarmayız. Onların bekçilik etmek, sürü kollamak, kuş bulmak gibi işlerde kullandığımız dört ayaklı yaratıklar olduğunu unutma âdetimiz yoktur. «İt» dilimizde kesinlikle hakarettir; birine «köpek» demek için kavgayı göze almış olmamız gerekir.

Bu tutumumuzun yanısıra köpeklere insanlardan çok değer verir görünmez, onlara «tek güvenilir dostlarımız» demez, kendilerine milyonluk miraslar bırakmaz, kentlerimizin en güzel köşelerine inanılmaz paralar harcayarak özel köpek mezarlıkları yapmayız.

Bunların hepsini Batı'nın birçok ülkelerinde görebilirsiniz.

Geçen hafta Batı Almanya'nın Dortmund kentinde toplanan Dünya Köpekseverler Kongresinin hekim üyeleri yayımladıkları bir bildiri ile köpeklerin insanlar için «en iyi sinir doktorları» olduklarını ilân ettiler. İsveç Veteriner Hekimlik Enstitüsünün sözcüsü bildiride ileri sürülen tezi dünya basınına şöyle açıkladı:

Çağdaş toplumlarda kendilerini hemcinslerine yabancılaşmış ve insanlıktan kopmuş gören kişiler için köpeklerin arkadaşlığı bir «duygu supabı» yerine geçiyor, onları melânkoliden kurtarıyormuş...

Aynı günlerde Amerikan Hava Kuvvetlerinin egzos gazlarıyla Avrupa'da çevreyi fazla kirlettikleri iddiasının bilim açısından incelenebilmesi için laboratuar deneyleri yapılması kararlaştırıldı. Bu deneyler için kullanılacak ikiyüz adet köpek yavrusunun satın alınma işi eksiltmeye konulup gazetelerle ilân edildi.

Enciklerin burunlarına saatlerce zehirli gazlar sıkılacağı ve o ara havlamamaları için ses tellerinin kesileceği de duyulunca Amerikan elçiliklerine protesto mektup ve telgrafları yağdı. «Canavarlar, alçaklar, sadistler, vampirler, iblisler, yamyamlar» gibi sıfatlarla süslüymüş o nâmelerin çoğu.

Oysa aynı hava gücüne bağlı uçakların napalm bombalarıyla Güneydoğu Asya çocuklarını ateşe verişleri söz konusu ülkelerin televizyon ekranlarında gösterildiği zaman bu protesto fırtınasının onda biri kopmamıştı.

Evet, biz Türkler ne isek oyuz.

Batılıların da ne oldukları meydanda.

Bereket versin bilimleri var da gerçekleri görebiliyorlar. Kendi açıklamalarına göre sinirlerinin sağlığı köpeklerin hekimliğine kalmış.

Ne diyelim? Batılıların dört ayaklı tabiplerinin zihinlerine açıklık, kuyruklarına kuvvet dilemekten gayri...

Refik ERDURAN

— Elektrikler sık sık kesiliyor. —

SARHOŞLARIN DOSTLUĞU

Bir kadeh uvertürdür, çek üstüne bir daha
Üçüncü kadehteki keyfe biçilmez paha...
Dostluklar derinleşir, sevgiden söyleşilir,
İki sarhoşa kalır, palavrada boş saha...
Hiç kopmayacak gibi, kalbleri kaynak yapar,
Kırık dökük üç mısra... Birkaç müstehcen fıkra...
Kıvamını bulurlar, tam dördüncü kadehte,
«Ben seçilsem» diyerek başlarlar bir perdaha...
Beşinci kadehcikte; hem gönül, hem cep zengin,
Sanki milyoner gibi koyverilir kahkaha...
Artık her dilekleri, «Kanun gücünde» gibi,
Garsona bağırırlar: «Getir bir şişe daha...»
Kadehleri saymanın gayri mümkünü yoktur,
Dünyayı fethederek çıkacaklar sabaha...
Bu arada yakınlık, gittikçe perçinleşir,
Öpüşmeye başlarlar, o surattan surata...
Kalbler, gönüller aynı, akıl zaten feza'da,
Sigara dumanları hayâller katar ruha...
Ne nutuklar atılır, ne pilânlar yapılır,
En çetin siyasetçi gelsin örnek almağa...
İki dost, iki kardeş... Ordu gelse yıkamaz,
Kendilerinden başka, herkes benzer güruha...
Derken, oturur uyku, gözkapağı üstüne,
Bir ayrılık şarkısı tutturulur dudağa...
Son sigara yakılır... Garsona bir bakılır,
Herşey bitmiştir artık, sıra gelir hesaba...
Efelik bırakılmaz, ikisi de davranır,
Bir vakit dayanırlar, karşılıklı ısrara...
Ne var ki ikisi de birbirinden ummakta,
Neyse, biri verir de, biri çıkar feraha...
Teşekkür, vedalaşma... sürer en az bir saat,
Ama üç adım sonra girecekler günaha...
İlkin, para ödeyen, basar okkalı küfür,
«Tongaya düştük yine... Koymam bunu vallaha...»
Beleşten geçinende, bir sevinç, bir mutluluk...
Der: «Enayi olmadık... Şükür olsun Allaha...»

Fikret YILMAZ

ASORTİ PAZARI

Sizin İçin

İLERLEYELİM BEYLER

Belediye otobüsü tıklım tıklım doluydu. Biletçi durmadan:

«— İlerleyelim beyler, ilerleyelim!...» diye bağırıyordu.

İstavrit istifine dönmüş otobüsün içinde tam biletçinin çenesinin altına sıkışmış bir vatandaşımız biletçinin durmadan bağırmasına sinirlenerek:

«— Kardeşim ne bağırıyorsun. Yer göster ilerleyeyim de senin şu sesinden kurtulayım!» demesi üzerine sinirler gerginleşti. Her an bir münakaşanın patlaması beklendiği anda biletçi:

«— Ne kızıyorsun kardeşim. Sabahtan akşama kadar aynı şeyleri tekrarlaya tekrarlaya alıştık. Otobüs boş da olsa ilerleyelim beyler, ilerleyelim diye bağırıyoruz. Zararı yok sen ilerleme» demesi üzerine otobüsün içi düğün salonuna döndü.

Hayrullah CERAN
Adakale Sokak No: 89 — ANKARA

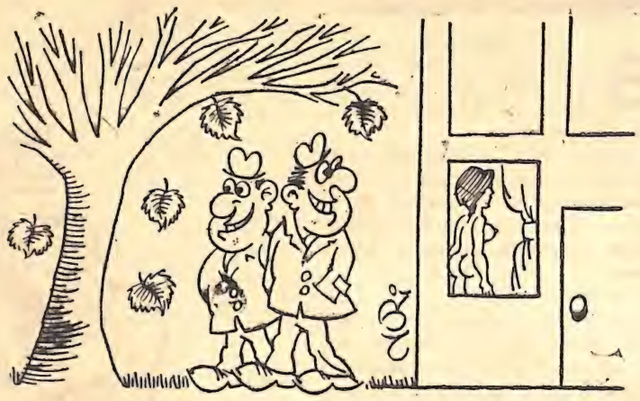

— Sonbaharda tabiat soyunuyor azizim!..

(Nuri BİLGİN) — İst.

Yazısız

(Seçkin TEMUR) — ANKARA

CUMHURİYETİMİZ ELLİ YAŞINDA

Dalgalansın gökte şanlı bayraklar,
Binbir çiçek ile süslensin taklar,
Gelişti yurdumuz, alındı haklar;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Bayram yapsın gayri bütün okullar,
Donansın meydanlar, süslensin yollar,
Sevinsin bugünü özleyen kullar;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Kater kater uçsun gökte turnalar,
Dövülsün davullar, çalsın zurnalar,
Su yerine şerbet aksın kurnalar;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Sinsinler oynansın, meş'ale yansın,
Sokak meydan çoluk çocuk çalkansın,
Genç ihtiyar hürriyetine kansın;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Boğum boğum al kınalar yakılsın,
Sandıktan sepetten ziynet takılsın,
Gayrı gülüp eğlenmeye bakılsın,
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Bayrak tutsun küçük bebe kucakta,
Aş kaynasın bir iki kap ocakta,
Düğün dernek olsun köyde bucakta;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Ay-yıldızlı bayrak bizim süsümüz,
Barıştılar dargın ile küsümüz,
Bükmüyor boynunu dul öksüzümüz;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Silinsin gönülden o eski paslar,
Dinsin çektiğimiz elemler yaslar,
Bayram yapsın Erzurum'lar, Sivas'lar;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

Ayaş'lı Hasan'ım vatana aşkım,
Ne sarayım vardır, ne de bir köşküm,
Ellinci yıl için söyledim meşkim;
Cumhuriyet bu yıl elli yaşında.

HASAN ŞİŞGİN AYAŞLI
Cemal Gürsel Cad. No: 39/8 Cebeci/ANKARA

ŞOFÖR İMTİHANI

İlk girişte şoför ehliyet imtihanlarını veren veteriner; ikinci defa girip kazanamayan eczacı arkadaşına kahkahalarla gülerek alay ediyordu.

Eczacı cevabını derhal kondurdu:

— Ne yapalım kardeşim, bizi şoförlüğe lâyık görmüyorlar ki kazanalım.

Ali HALBUTOĞULLARI
Kurtuluş Ortaokulu Fen Bil. Öğretmeni ANTAKYA

NAFİLE

Oy vereli gelene gidene
Fiatlar çıktı göğe
Hayâlimde bir bonfile
Elimde ise boş bir file.
Vatandaşın kaderi bu
Kime oy versen aynı netice.

FATOŞ ULUĞ
Aliemiri 2. Sok. Ömür Apt. Daire: 8/B — DİYARBAKIR

PALAVRACILAR

İki palavracı buluşmuşlardı. Biri:

— Sorma birader çok yorgunum. Bahçeden geliyorum. Kabak toplayacaktım, fakat kabaklar o kadar büyümüş ki, üç beş kişi bir kabağı taşıyamaz. Akşama kadar uğraştım ancak bir kabağın sapını kesebildim...

Diğeri fırsatı yakalamıştı, hemen atıldı:

— Ah kardeşim beni sormuyorsun, evde baba yadigârı bir kazan vardı. Tamire götüreyim dedim, vinç gelmeden kazanı kamyona yükleyemedik.

İlk konuşan sırıtarak:

— Aman birader amma attın hiç o kadar büyük kazan olur mu?... Ne işe yarar bu kazan? dedi.

Diğeri taşı gediğine koydu:

— Her halde anlattığın kabakları pişirmek için bu kadar kazan ufak bile...

Mehmet ERGİN
Koop. İş Hanı Kat: 2
Gülerman İnş. — İZMİT

ADRESLER

Süleyman Demirel
Kırat Cad.
Sülü Apt.
No: 149
Isparta

Bülent Ecevit
Cehpe Cad.
Karaoğlan Apt.
No: 185
Zonguldak

Alpaslan Türkeş
Ergenekon Cad.
Bozkurt Apt.
No: 3
Adana

Necmettin Erbakan
Cennet Bulvarı
Selâmet Cad.
Hacı Emre Apt.
No: 48
Konya

EMİN ESENTÜRK
Pehlivantaşı/RİZE

GAF

Eşimle birlikte gezintiye çıkmıştık. Bir ara karşımızdan bize doğru gelmekte olan iki hanım gördük.

Eşim beni kıskandırmak için olacak:

— Hanım, şunlara lâf atayım mı? diye sordu.

Ben:

— Sakın haa!... diye sinirlice yanıtladım.

Bu sırada hanımlarla aynı hizaya gelmiştik. Eşim yüksek sesle:

— Bu kürdan bacaklıların peresine lâf atayım?... demez mi...

Handan TAŞKIN
YUMURTALIK

ANGARYA

Vaktiyle bir konakta Memiş adında bir uşak vardı. Konağın adamları bütün angarya işleri buna yaptırırlardı. Memiş'in ayrılmasına iki ay kala arkadaşları kendi aralarında düşündüler, onu iki ay rahat ettirmeye karar verdiler. Kendisini çağırdılar:

«— Bundan sonra hiçbir iş yapmıyacaksın!

Memiş başladı sıralamaya:

«— Yemek pişirmeyecek miyim?»

«— Hayır!»

«— Bulaşık yıkamıyacak mıyım?»

«— Hayır!»

«— Odaları süpürüp düzeltmeyecek miyim?»

«— Hayır!»

«— Peki» dedi «ben de bundan sonra yemeklerin içine tükürmiyeceğim!»

Ruhi ERTÜRK
Bursa Sanat Enstitüsü BURSA

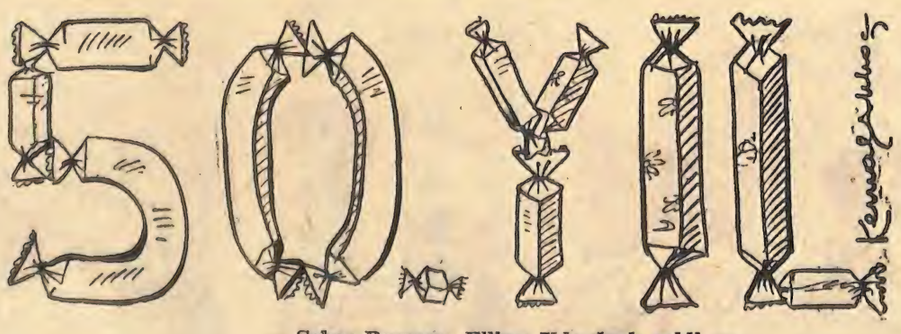

— Şeker Bayramı, Ellinci Yıla denk geldi. —

(Kemal AKKOÇ) — ERZURUM

Macera Özlemi

NEW YORK'tan kalkan bir Boing tipi uçak, Orly hava alanına inerek yolcularını boşaltı. Bunların arasında her milletten çeşitli insanlar vardı.

Şekspir'in diliyle söylemek gerekseydi, New York'lular, Boston'lular, Berlin'liler, Napoli'liler diye adlandırırdık onları. Ve bu insan dalgaları arasında yalnız bir kız vardı. Uzun bacaklı, sarı saçlı, iri mavi gözlerini kalın miyop camlı gözlükler arkasında saklayan güzel bir kız.

Herkesten önce çıkmak istiyor, önündekileri ite kaka acele adımlarla ilerliyordu. Zira Paris'e geldiği için çok heyecanlıydı. Oh, Paris!... Sadece adı bile bakışlarda parıltı, neşe yaratan harika şehir... Bütün zevklerin sembolü olan bir başşehir... Genç kız hazla titredi. Uzun zamandan beri beslediği hayâller gerçek olmak üzereydi. Valizlerini bir otel odasına bırakır bırakmaz kaldırımları arşınlayacak, gözüne kestirdiği kahvehanelere, gazinolara, restoranlara girerek renkli bir yaşama başlayacaktı.

Mary gazeteciydi. Doğduğu şehir olan Güney Carolina'da çıkan haftalık dergilerden birine hikâyeler yazıyordu. Bol güneşli, sevimli ve sessiz bir kasabada yaşıyordu. Bu sakin yerde önemli hiçbir olay cereyan etmezdi. Bu yüzden hikâyelerinin başlıca kaynağı canlı muhayyilesiydi. Birçok lüzumsuz masrafları kısıp, biriktirdiği para ile kendine sağladığı bu Paris seyahatiyle de yepyeni ufuklara atılarak hikâyelerine yeni konular bulmak amacındaydı. Paris'te, basit ve monoton yaşantıdan kurtulacak, eşsiz maceralara katılacaktı.

İlk macerası, bir ajans tarafından tevsiye edilen otelde yer kalmadığını öğrendiği zaman başladı. Ama, yediye doğru, bütçesine uygun gelen otellerin hepsinin dolu olduğunu görünce macera hevesini filân unutarak gerçek bir endişeye kapıldı. Paris köprülerinin altında serseriler, ya da hipilerle bir arada yatacak değildi ya!...

Sonra, birden, memleketinden ayrılmadan önce, bir arkadaşının kendisine verdiği bir adresi hatırlayarak sevindi. Herhangi bir ihtiyaç anında, tanıdığının arkadaşı olan Clara West'e telefon edebilecekti.

Mary, Clara West'e telefon ettiğinde, yüzünü görmediği bu kadın, kendisiyle tanıştığına memnun olduğunu, yalnız ne yazık ki derhal seyahate çıkmak üzere bulunduğunu söyleyince çok üzüldü. Fakat ona derdini dökmekten de kendini alamadı:

— Otellerde yer bulamadım... Ne yapacağımı şaşırdım...

Clara West:

— Mesele buysa üzülmeyiniz, dedi, benim apartmanımda kalabilirsiniz. Kapıcıya haber verip anahtarlarımı bırakacağım. Kendi evinizde gibi rahat edin. Haydi iyi günler...

Çok güzel bir şeydi bu. Mary elinde bavulları, verilen adrese yöneldi.

Anahtarları kapıcıdan aldı, üçüncü kata çıktı. Daire kapısını açarak valizlerini antreye bıraktı ve tekrar sokağa çıktı. Paris'te saniye kaybetmek istemiyordu. İlk geceyi dışarda geçirecekti.

Her şey hayâl ettiği gibi olmuştu. Geç vakit, tatlı bir yorgunluk içinde taksi ile Clara West'in dairesine dönerken, birden anahtarları kaybettiğini farkederek ne yapacağını şaşırdı. Durumu şoföre anlattı. Şoför de S.O.S.'e başvurarak kapıyı açtırmasını tavsiye etti.

Yarım saat sonra her şey halledilmişti. S.O.S. aracılığı ile kapı açtırıldı. Fakat antreye girer girmez Mary ikinci bir darbeyle sarsıldı: Oraya bırakmış olduğu valizleri yoktu.

Yüksek sesle:

— Deli değilim ben, diye söylendi. Valizlerimi buraya koyduğuma eminim. Ama her halde Clara West geri döndü ve onları içeri taşıdı.

Üç odalı ufak daireyi bütün dolaplarına varıncaya kadar aradı, valizlerini bulamadı. Ne yapmalıydı? Vakit zaten geçti. En iyisi, yatıp uyumaktı. Ertesi sabah gün ışığında her şey meydana çıkardı. Soyunarak yatağa girdi. Başını yastığa koyar koymaz uyudu.

— Kendine gel ayol!.. Senin gibi züğürtler o daireleri tutamaz!..

Kuvvetli bir ışıkla ve sert bir sesle uyandırıldığında ne kadar uyumuş olduğunu farkedemiyecek kadar sersemlemişti.

— Kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz?...

Mary yorganı boynuna kadar çekerek çevresine baktı. Tavandaki lâmba yanıyordu. Karşısında da eli tabancalı uzun boylu bir erkek vardı.

Mary, heyecanlı bir sesle kekeledi:

— Ben... ben, Clara West'in bir dostunun arkadaşıyım. Clara evinde kalabileceğimi söylemişti...

— Sahi mi? Ama, Clara West'in değil, benim evimdesiniz. Buraya nasıl girdiniz?

— Buranın anahtarlarını kaybedince, S.O.S.'e haber vererek açtırdım. Ama valizlerim nerede? Onları bulamadım.

— Valizleriniz mi?

— Evet. Geldiğimde ikisini de antrede bırakmıştım.

Adam kararsız görünüyordu.

— Bana inanmıyor musunuz? Kapıcıya sorabilirsiniz, diye ekledi Mary.

— Lüzumu yok. Yarın uğraşırız bunlarla.

— Lûtfen bana söyler misiniz mösyö, turistleri bir tabancayla karşılamak geleneklerinizden midir?...

Adam cevap vermedi. Mary'nin komodinin üzerine bıraktığı el çantasını alarak açtı ve içinden çıkardığı pasaportu, onun bütün itirazlarına rağmen dikkatle inceledi:

— Bir hırsız olmadığımı gördünüz işte! Bir şey aşırmış olsaydım burada durmaz kaçardım. Bu dairede kalabileceğimi söylediler bana... Ben de kapıcıdan anahtarları aldım. Üçüncü kattayız değil mi?

— Hayır, ikinci kattayız.

— Ah, şimdi anlıyorum, diye gülmekten kendini alamadı Mary. Katı şaşırmışım... Affedersiniz, cidden çok üzüldüm... Hâlâ bana inanmıyor musunuz yoksa? Valizlerimi üst katta bulacağım tabii.

Ertesi sabah, S.O.S'den gelen görevliler üçüncü kattaki kapıyı açtılar. Mary'nin valizleri antredeydi. Ama buna rağmen Mary ile ikinci kattan gelen adamın bakışları yine de

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

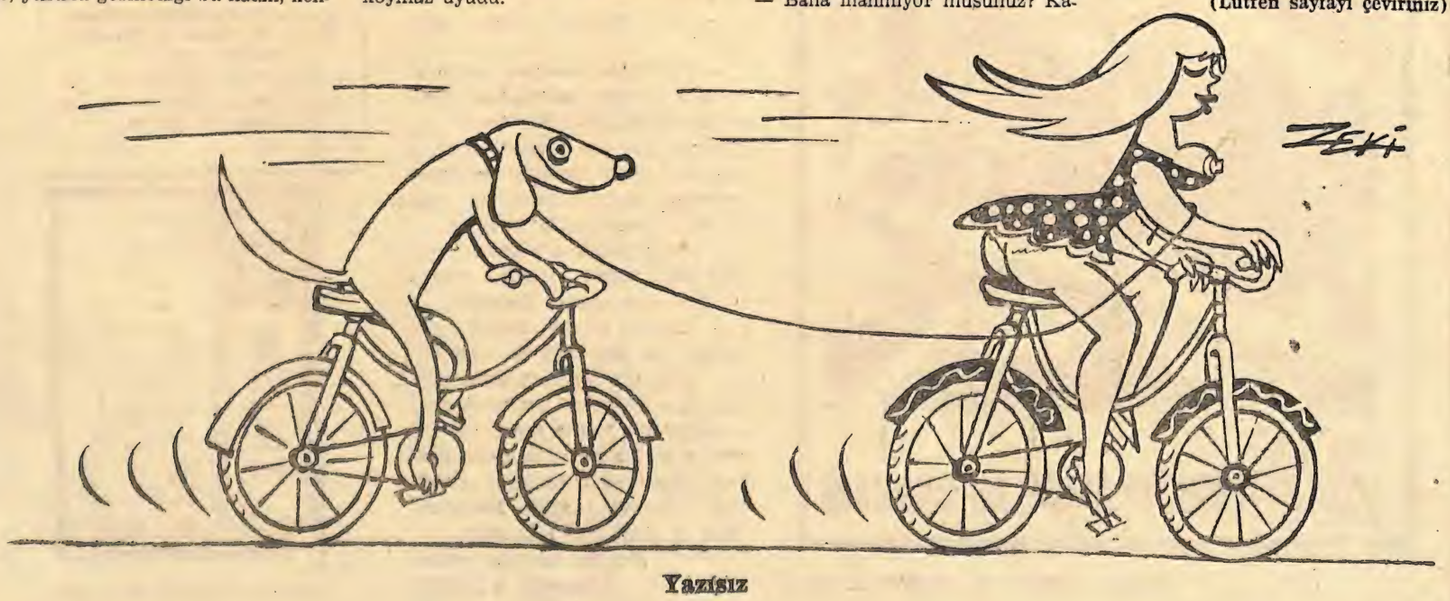

Yazısız

güvensizlikle doluydu. Aldırmadı Mary ve yeniden özür diledikten sonra Paris sokaklarında gününü geçirmeye koştu.

O gün de neşeyle geçti. Louvre'u, Eiffel kulesini gezdi, çeşitli butiklere girdi, sergileri dolaştı, akşam olduğunda, yatmak için Clara West'in dairesine döndü. Yatak odasına henüz girmişti ki, elektriği yakmaya vakit bulamadan bir judo darbesiyle yere yuvarlandı. Sonra ışık yandı. Bu sefer karşısında atlet vücutlu sempatik bir genç gördü. Delikanlı onu kolundan tutarak kaldırdıktan sonra salona götürdü, bir koltuğa oturttu ve:

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu.

Paris'teki ikinci gecesinde de, aynı sert hava içinde, aynı soruyla karşılaşıyordu.

— Ya siz? diye sordu Mary de.

— Ben uyuyordum...

— Her zaman böyle uyanırsanız, arkadaşlarınızın vay başına gelenler...

Yabancı adam gülümsedi.

Mary sözlerine devam etti:

— Adım Mary'dir. Dün akşam New York'tan geldim. Clara West'in bir tanıdığının arkadaşıyım. Otelde yer bulamadığımdan burada kalacağım süre için evini bana terketti. Şimdi siz söyleyin bakalım?...

— Ben Clara west'i tanımam. Ama ondan önceki kiracı kızla samimî ahbaptık. Elimdeki anahtarlar sözlerimi doğrular. Dün akşam New York'tan gelirken onu burada bulacağımı ümit ediyordum. Altı aydan beri görüşmemiştik. Demek buradan taşınmış. Clara West adlı birinin burada oturduğunu söylediğinize göre...

Mary, durumunda esrarengiz bir hava sezdiği adamı inceliyordu. Kimdi? Hakkında öğrenebildiği tek şey adının John olduğuydu. Yatakta yatabileceğini, bir mahzur görmezse kendisinin de salondaki divanda uyuyacağını söylemişti.

Teklifi kabul etti ama bir türlü uyuyamadı. Belki de bu, sinirlerinin fevkalâde gergin olmasından ileri geliyordu. Birden John'u yanında hissetti. «Yazık, diye düşündü. Durumdan faydalanmak isteyen alelâle biri gibi davranıyor!»

Ama John eliyle ağzını kapatarak, yavaşça:

— Uyur gibi yapınız, diye kulağına fısıldadı. Dairenin kapısı zorlanıyor. Biri içeri girdi sanırım. Korkmayınız... Ben perdenin arkasına saklanacağım.

Hafif bir gıcırtıyla yatak odasının kapısı açıldığında Mary damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Ondan sonra olanları ise hiçbir zaman anlayamadı.

John'un içeri giren meçhul şahsın üzerine sıçrağını ve dövüşerek yere yuvarlandıklarını sanıyordu. Daha sonra da gıcırtılı ayak seslerini izleyen bir sessizlik...

Doğrularak elektriği açtı. Jonn yerde yatıyor ve alnı kanıyordu. Onu ayağa kaldırırken burnuna garip bir koku geldi.

— Burada size böylesine kötülük etmek isteyen kim olabilir? diye genç adam sordu. İçeri giren bir hırsız değildi... Bakın, koklayın şunu!

Genç kızın burnuna doğru klorforma bulanmış büyükçe bir pamuk parçasını uzattı.

— Bilmem. Aşağı katta oturan adamdan başka burada kimseyi görmedim ki!...

— Aşağı katta oturan adam kim?

— Kimin nesidir onu da bilmiyorum ama dün gece yanlışlıkla dairesine girdiğim kimse.

John anlatılanları dinledikten sonra telefonu açtı:

— Alo, Sam... Ben John... Sana vereceğim adrese birkaç polis gönder. Sonra da beni bul.

Clara West'in adresini ve telefon numarasını verdikten sonra ahizeyi kapattı.

— Bütün bunlar ne demek oluyor? diye Mary hayretle sordu.

John cevap vermedi. Bir süre sonra kapı vuruldu ve iki adam içeri girdi:

— Polis... Uyuşturucu Maddeler Savunma Bürosundan. Clara West bu bayan mı?...

Onlara doğru ilerleyen John kartvizitini gösterdikten sonra:

— Hayır, dedi. O kadının hazırladığı tuzağa düşen bir kurban.

Mary, Paris'e gelir gelmez başından geçenleri üçüncü defa olmak üzere yeni gelenlere de anlattı. Telefon yeniden çaldı. Ahizeyi alan John, bir süre dinledikten sonra O. K. diyerek kapattı.

— Tam zamanında gelmişler, dedi. Aşağı kattaki kiracıyı her birinde beşer kiloluk eroin bulunan iki paketle kaçarken yakalamışlar. Mary, sizin sayenizde İnterpol iyi bir iş başardı. Ama neyiniz var Mary?

Mary bayılmıştı. Gazeteci kız yarım saat sonra kendine geldiğinde:

— Söyleyin John, dedi, bütün bunlar tesadüfen mi meydana geldi?

— Sadece sizinle ilgili kısmı Mary. Yoksa, Clara West Fransız polisinin peşinde olduğunu biliyordu. Aşağı katta oturan erkek de sevgilisi ve suç ortağıydı. Yalnız son anda, yakalanacağını anladığı zaman, kaçacağını sevgilisine bildiremedi. Zira evde yoktu. O anda, sizin telefonunuz gökten düşen bir nimet gibi bu esrar satıcısı kadını sevindirdi. Apartmanını size terkederek kendisi yerine sizi tevkif ettireceğini, durum meydana çıkıncaya kadar da Fransa'dan kaçması için gerekli vakti kazanacağını ümit ediyordu. Aşağı katta oturan sevgilisine gelince, sizi ilk gördüğünde bizimle çalıştığınızı sanmıştı ama bir şeyden haberi olmayan biri olduğunuzu anlayınca sizinle daha fazla ilgilendi, hoşuna gitmiştiniz, yanına almak istedi. Klorformla bayıltarak tabii. Benim bu dairede bulunuşum ise sadece bir tesadüf.

— Onu da anlatın James Bond...

— Adım John.

— James Bond'u tercih ederim. Size daha çok yakışıyor.

* * *

Mary, Güney Carolina'daki sakin kasabasına dönünce, Clara West'in adresini vermiş olan arkadaşı onu karşıladı:

— Paris seyahatin nasıl geçti Mary?

— Harikulâde! Bir gece şüphe altında çırılçıplak sabahladım! Ertesi gece, klorformla bayıltılarak kaçırılmak istendim. Fransız polisi tarafından eroin kaçakçısı sanılarak neredeyse tevkif edilecektim... Sonra da, James Bond'la seviştim.

— Bütün bunların başından geçtiğine emin misin? Yazacağın hikâyeler heyecanlı olacağa benziyor!

— Elbette. Gerçek, hayâli aştığı zaman her şey daha da heyecanlı olur tabii. Lâf aramızda senin arkadaş Clara West'e çok şey borçluyum. O olmasaydı, başına hiçbir şey gelmemiş bir kız olarak bu sakin kasabada yaşamaya devam edip gidecektim! Üstelik, isteğime kavuştum: Tam üç güzel hikâye konusu!

Guy Des Cars'tan çeviren:

Süheylâ AYKUT

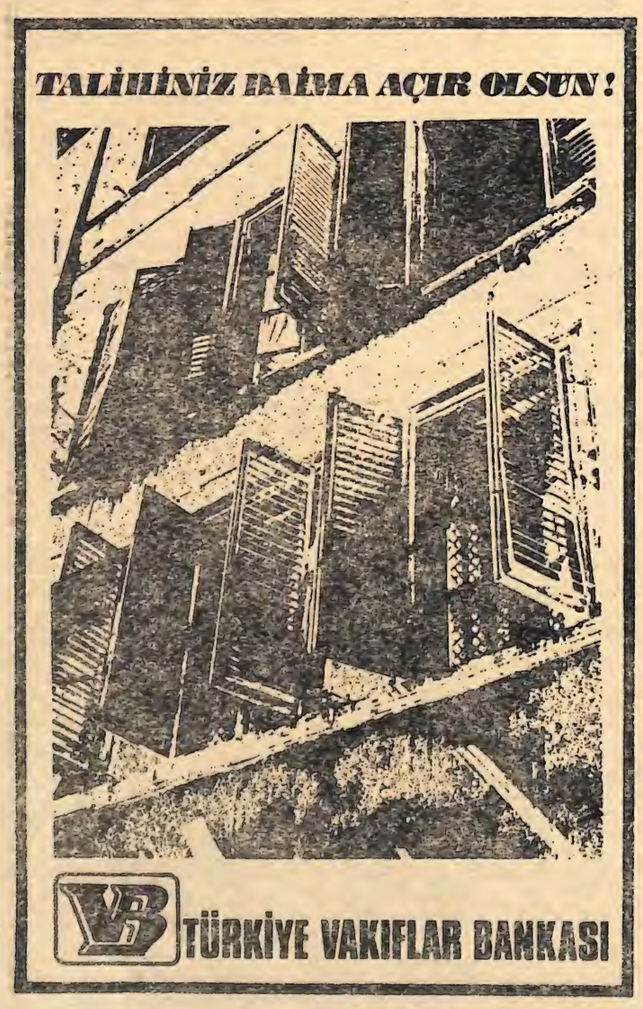

(Basın: 20384 - A - 60206 — 171)

(Benson Reklâm: 19 — 173)

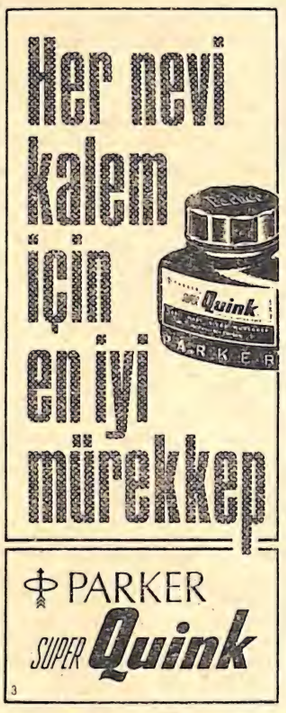

(İlâncılık: 3558 — 172)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.
Fiyatı: 150 kuruş.

(Benson Reklâm: 20 — 174)

MİLLETLER GÜLÜYOR

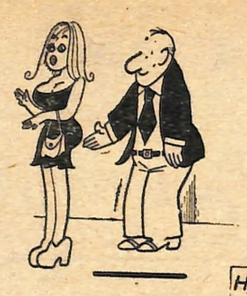

Yazılı

Ruh doktoru

Bir baba oğluna sordu:

— Büyüdüğün zaman ne olmak niyetindesin?

— Ruh doktoru.

— Nereden aklına geldi bu?

— Kolay bir şey de ondan. Hastaneler benden değil, ben onlardan çok şey öğrenerek onları iyi edeceğim!

Eller

Bir İskoçyalı yeni nişanlısına iltifat ediyordu:

— Öyle güzelsin ki!... Hele ellerin, bir harika doğrusu... Ama sevgilim, onları ömür boyunca elmaslar takarak hırpalamıyacağına dair bana yemin eder misin?!...

Lüks korkuluk

İki arkadaş bir gazinoda oturmuş konuşuyorlardı. Lâf karılarının huylarından açılınca, biri:

— Benim karım iyi huyludur ama bir kusuru var, dedi. Modaya fazlasiyle düşkün. Süslenmeye çok para harcıyor.

— Benimki de öyle, dedi öteki. Meselâ Güneyde bir villâ satın almıştık. Bahçesini ektik, biçtik, sonra da zararlı kuşlardan korunması için ortasına bir korkuluk koyduk. Karım onun çevredeki korkulukların en şık giyineni olmasını istediği için ona Paris'in en ünlü terzilerine elbiseler diktirdi.

— Peki sonra ne oldu?

— Ne olacak, korkuluğa öyle çok masraf ettik ki, sonunda onun borcunu ödemek için billâyı yok pahasına satmak zorunda kaldık!

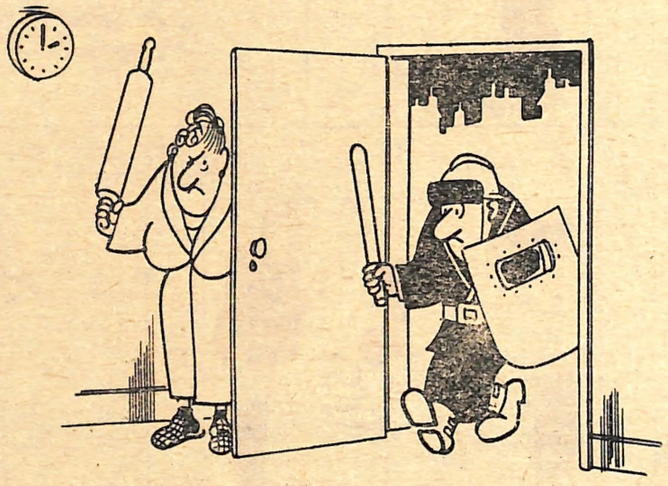

Yazısız

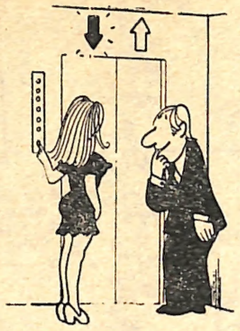

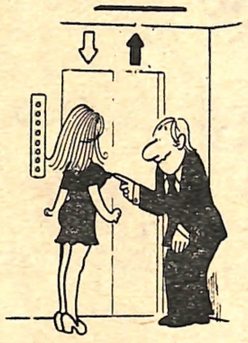

Yazısız

Beyin tarifesi

Organ naklinde meşhur olmuş olan Amerikalı bir doktor, organların fiyat listesini çıkarmıştı. Bir başka doktor arkadaşiyle bu liste hakkında konuşuyorlardı.

— Meslektaşım size bir şey soracağım. Burada mühendis beyni 10.000 dolar, profesör beyni 20.000 dolar, politikacı beyni 50.000 dolar diye yazıyor. Politikacı beyni neden bu kadar pahalı?

— Çünkü yepyenidir ve hiç kullanılmamıştır da ondan.

Çoraplar

Bir çift, dâvetli oldukları önemli bir ziyafete gitmişlerdi. Salonun kapısı önüne gelince erkek, karısının kulağına eğilerek:

— Sağ çorabının dikişi dönmüş, diye fısıldadı.

Kadın loş bir köşeye çekilerek onu düzeltti. Sonra kocasının yanına döndü:

— Ya diğer çorabım nasıl? diye sordu.

Kocası cevap verdi:

— Onun dikişi yok ki!

Çapkın babanın oğlu

Toto babasiyle otomobil gezintisine çıkmıştı. Issız bir ormandan geçerlerken, oralarda yalnız başına dolaşan genç bir kadın gördüler. Baba arabayı durdurarak, oğluna:

— Toto, sen arkaya geç! Dedikten sonra yanında durdukları genç kadına:

— Yalnızsanız sizi arabamla istediğiniz yere götürebilirim, dedi.

Toto arkaya geçti, teklifi kabul eden kadın da babasının yanına oturdu. Hareket ettiler. Toto pek bir şey anlamıyordu ama, babasının arabasına aldığı kadına bazı şeyler söylediğini duyuyordu. Aralarındaki konuşma uzadıkça uzadı, sonra babası, sert sert sordu:

— Evet mi, hayır mı?

Kadın, kaşlarını çattı:

— Hayır!

Otomobil yeniden durdu ve süratle arabadan atlayan kadın koşarak kayboldu.

O günün akşamı komşularından küçük bir kızı yanına alan Toto:

— Haydi gel, ormanda gezinti oyunu oynayalım, dedi. Diyelim burası otomobil. Sen de tek başına dolaşıyorsun. Ben sana: «Yalnızsanız sizi arabamla götürebilirim» diyeceğim, sen kabul edeceksin.

Oğlan oyunun kurallarını öğretti. Kız da anladığını söyledi. Araba farzedilen yere yanyana oturdular. Toto hayâl marşa bastı, gaz verdi, sonra birdenbire kıza dönüp:

— Evet mi, hayır mı? diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra utançtan kıpkırmızı kesilen kızın cevabı duyuldu:

— Evet.

Bu cevaba şaşırmıştı Toto. Düşündü, düşündü, sonra:

— Öyleyse biraz bekle, dedi. Ne yapmam gerektiğini gidip babama sorayım geleyim.

Aşk ve yaşlılık

Seksen yaşındaki adam, arkadaşı olan bir doktorla konuşuyordu. Lâf aşktan ve kadınlardan açılınca yaşlı zat:

— Yaşıma rağmen hâlâ kızların peşinde koşuyorum, dedi.

— Bunda üzülecek ne var dostum, dedi doktor. Aksine, memnun olman gerekir.

Yaşlı adam içini çekti:

— İyi ama, onları yakaladığım zaman peşlerinden niçin koştuğumu unutuyorum!

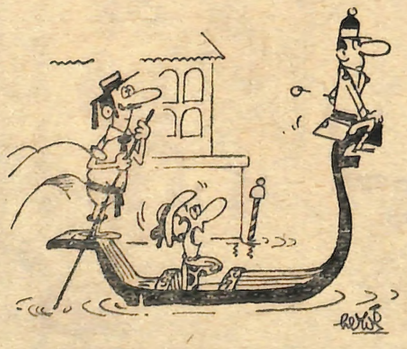

— Biktım senin şu «ata binme» hastalığından herif!..

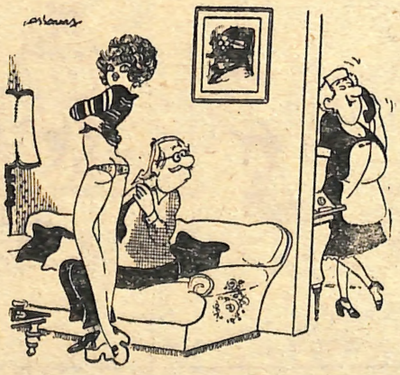

— Beyefendi ne mi yapıyor?.. Hiliç! Durmadan soyunup giyiniyor...

Dünya Karikatürleri

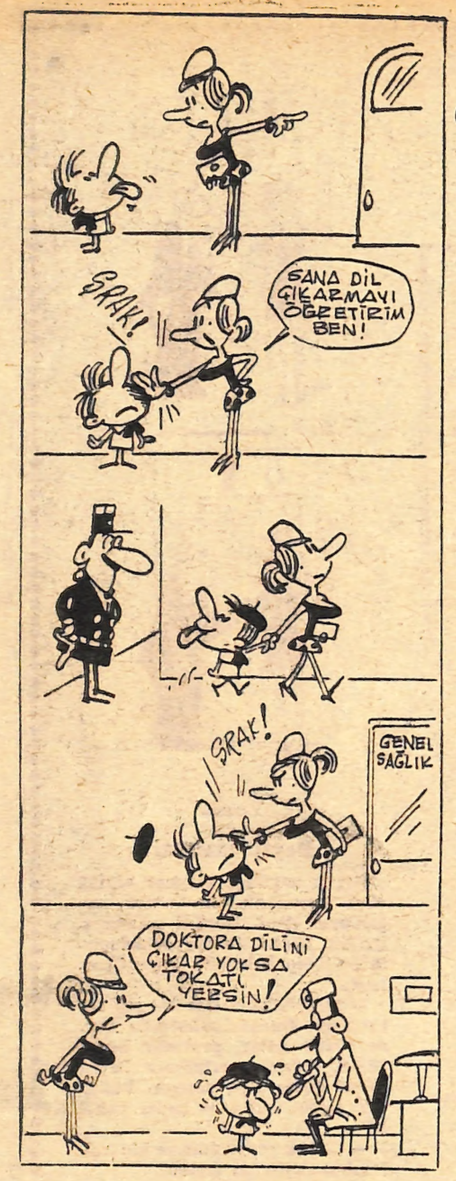

YAZISIZ

YAZISIZ

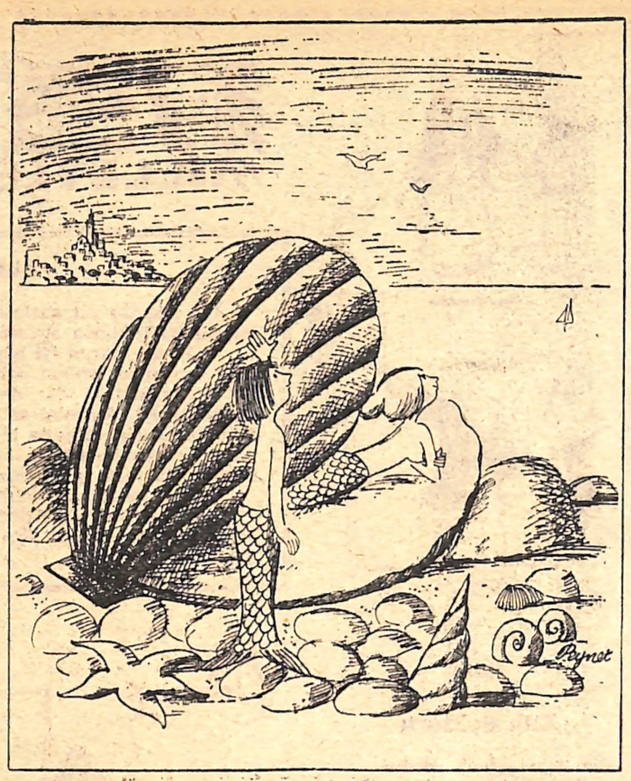

-GÜNEŞ AÇTI SEVGİLİM... SEN DE BİRAZ İSTİRİDYENİ AÇIVER!

-HER İSTEDİĞİNDE AYLIĞINI ARTTIRDIM. ARTIK SANA "HAZİNEM" DİYEBİLİRİMDEĞİL Mİ?

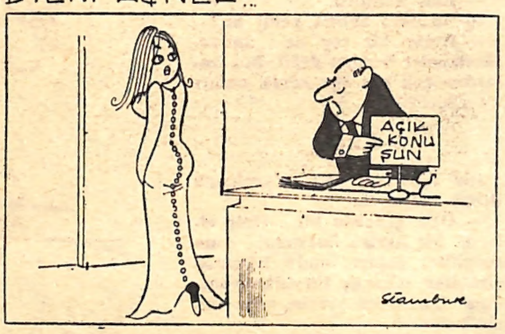

YAZISIZ

-ROGER! ŞİMDİLİK YEMEK OLARAK TABAĞINDAKİLERLE YETİN!..

-OOO... NE SEKSİ SÜLÜN!

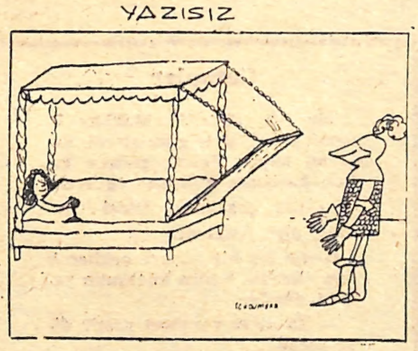

YAZISIZ

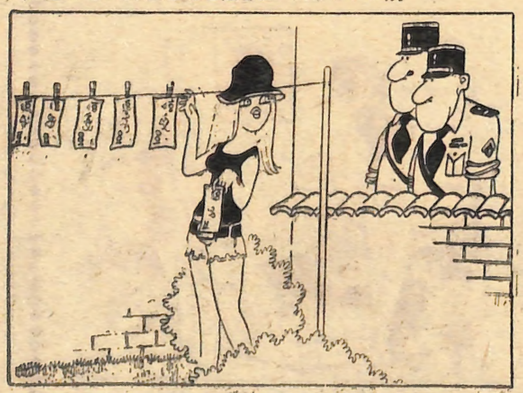

-HAYIR.. KALPAZAN DEĞİLİM... KOCAM MAAŞIYLA HAVUZA DÜŞTÜ DE!

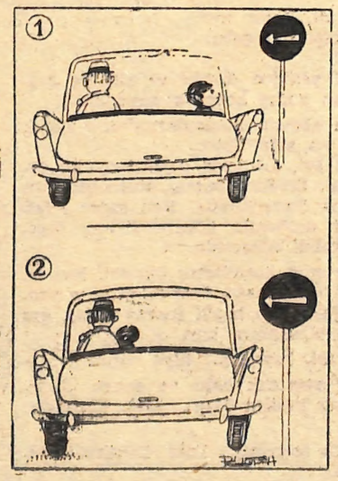

YAZISIZ

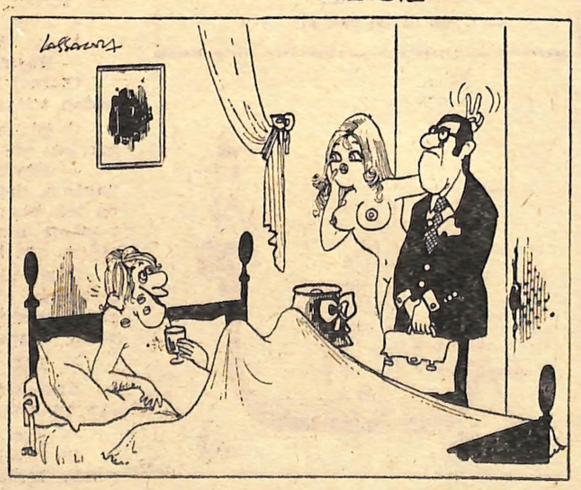

-OH, YES... BEN ANLADI... O, KOCA!..

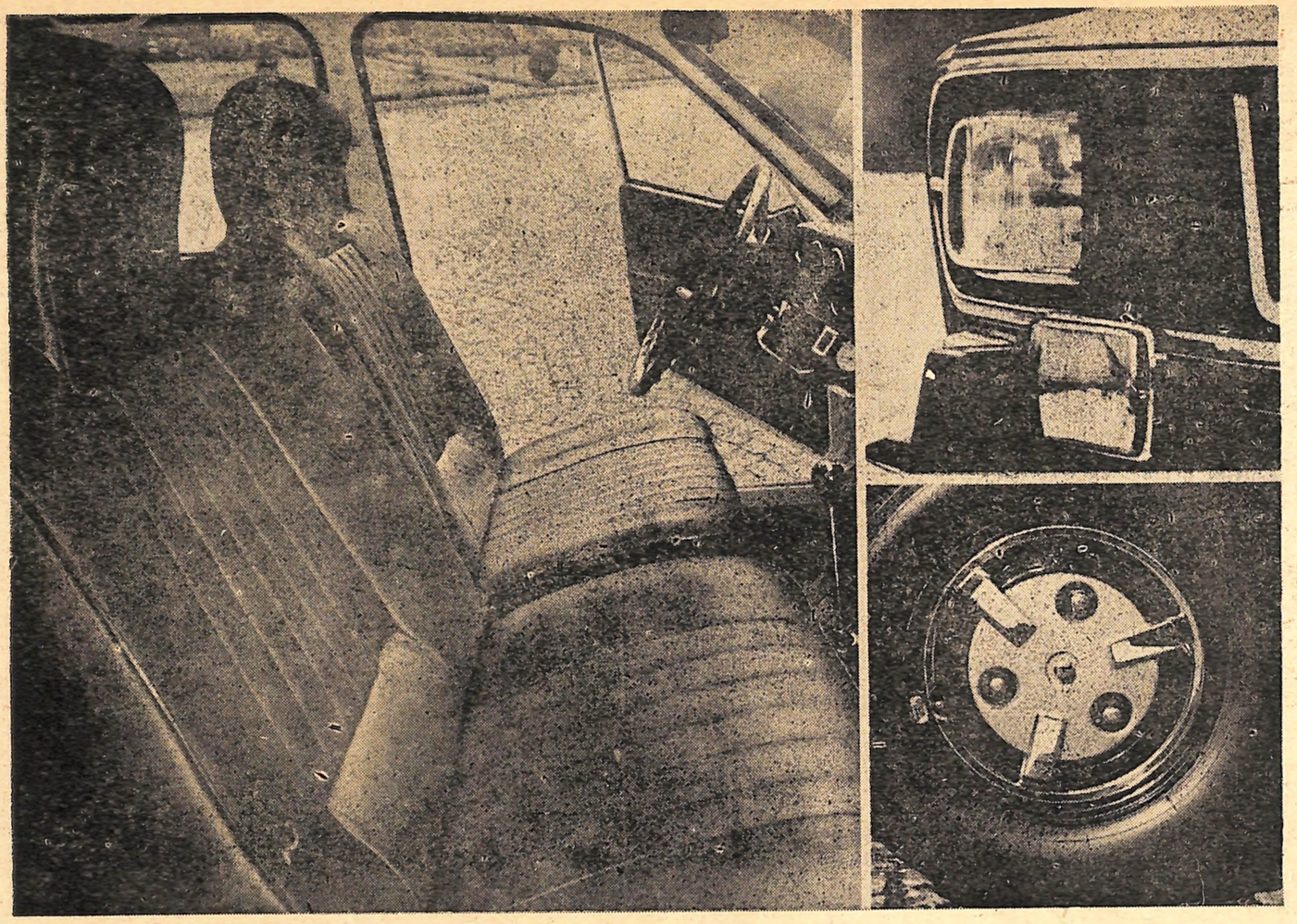

spor zevkiniz için Renault 12 TS hazırlandı.

Renault 12 TS kendine özgü lüks ve konforu ile kapılarını açtı... Geçin direksiyona... Alın dostlarınızı yanınıza ve gaza basın...

Renault 12 TS'de uzun yol hızının en idealini bulacaksınız... Saatte 150 km'yi aşan bir hızla giderken, özel devir saatinde motorunuzun durumunu izleyeceksiniz.

Fişek gibi bir kalkış. Hız 150 km'yi aşıyor. Çelik monokok şasi bütün sistemlerle tam bir uyum içinde. Tekerlekler Master - VAC Hidrolik kumandanın emrinde... Bir pedal darbesi, tatlı ve kesin bir duruş sağlayacak gerektiğinde...

Vites kolunu kaplayan konsol, elektronik zaman saati, değişik bir tablo düzeni, iç aksesuarlar, Renault 12 TS'nin başlıca özellikleri arasında...

Dış aksesuara gelince: Renault 12 TS, zarif bir nikelâjla çepeçevre kaplanmış... Spor jant kapakları ve uzun huzmeli iyotlu farlar yeni arabanızın değişikliklerini tamamlıyor...

Yüksek, anatomik koltuklar bütün vücudu sarmış, kucaklamış... Sizi yormadan binlerce kilometre götürebilmek için... Tam bir lüks ve konfor... Eşsiz bir yolculuk ve spor zevki...

Renault 12 TS değişik zevkleriniz için hazırlanmış bir modeldir.

Lüks - Spor zevkinizi okşayan - Hızlı - Güçlü - Ekonomik ve sizin de sahip olabileceğiniz bir otomobil...

Fiyatı: 68.950. - TL. (Taşıt alım vergisi, nakliye ve sigorta hariç.)

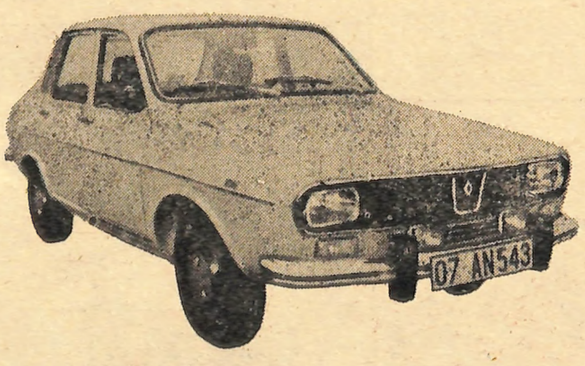

DAHA KUVVETLİ, DAHA HIZLI
— *68 Beygir Gücü*
— *Çift boğazlı WEBER karbüratör*

RENAULT

Rektaş.

Akbaba

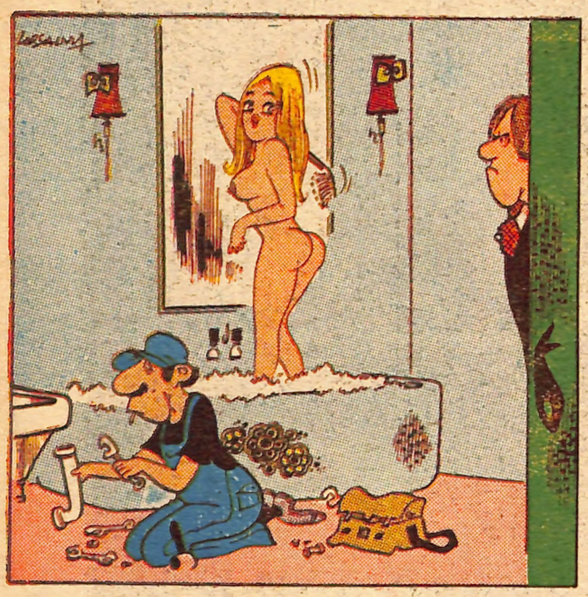

-AAA!.. BENİ BU ADAMDAN DA KISKANACAK DEĞİLSİN YA!..

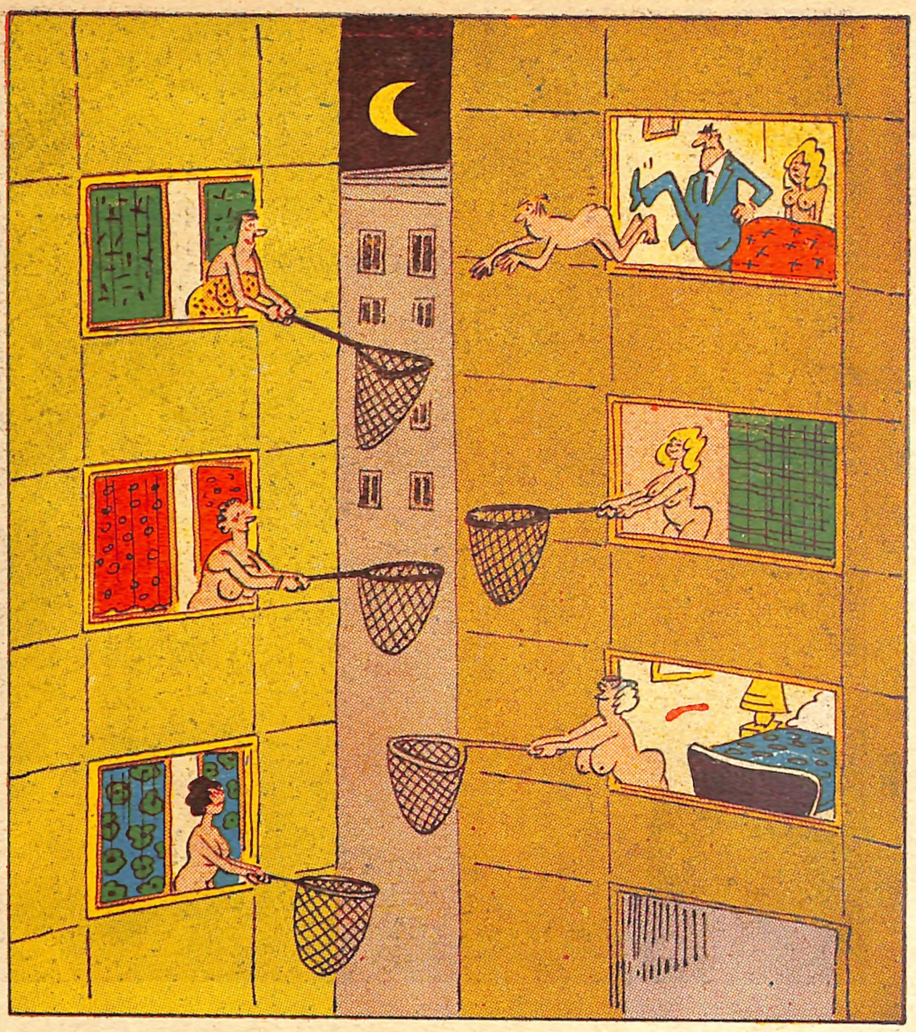

YAZISIZ

ÖZEL AV!..

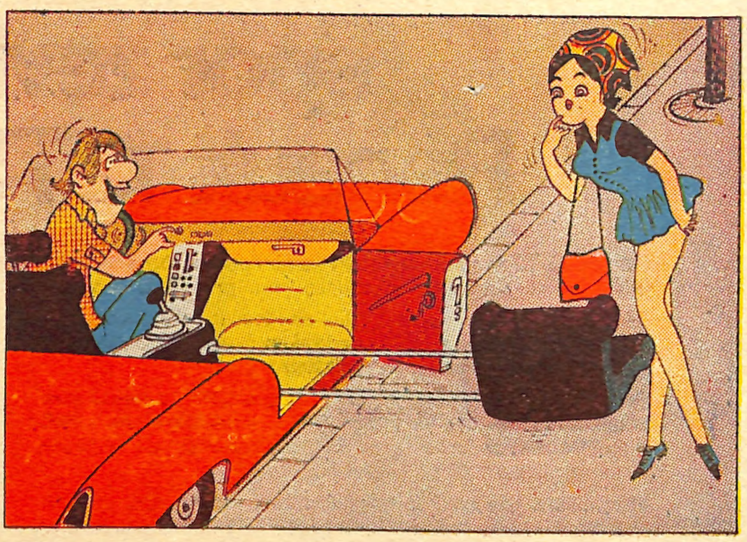

-BUYURMAZ MISIN GÜZELİM?..

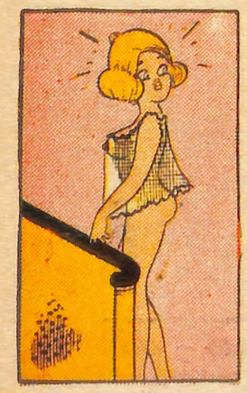

-BENİ BİR DAHA ÖPERKEN

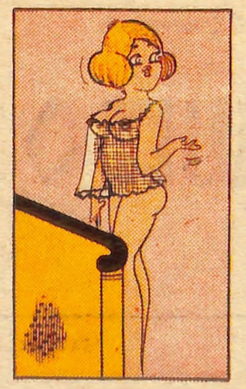

-GÖZLÜKLERİNİ TAK.

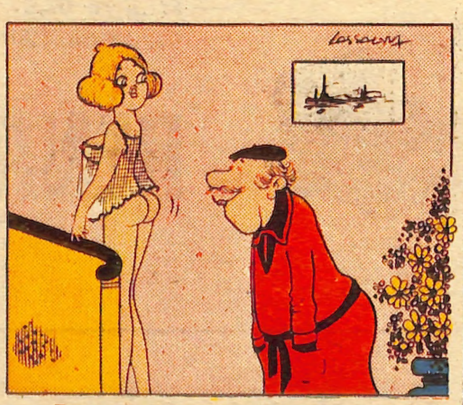

-ÇÜNKÜ ÖPTÜĞÜN YER İKİ YANAĞIM DEĞİLDİ!

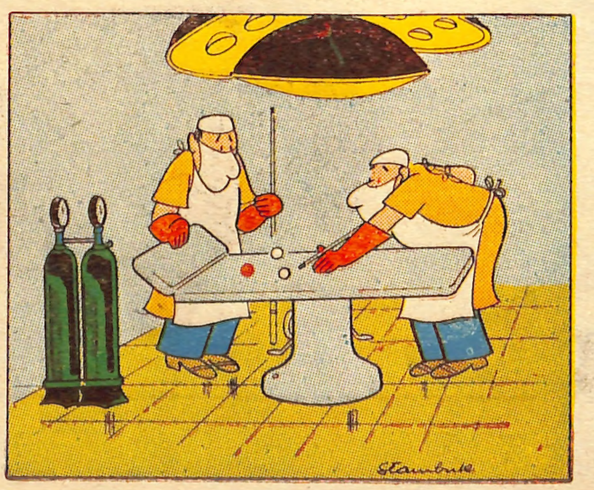

YAZISIZ